

HORKÉ NOCI V POUŠTI

Louise Allenová

PROSTOPÁŠNÍK Z POUŠTĚ

\$ HARLEQUIN®

Cas jen pro mě

Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk Londýn •
Madrid • Milán • New York Paříž • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

PROSTOPÁŠNÍK Z POUŠTĚ

Louise Allenova

PRVNÍ KAPITOLA

Hertfordshire, venkov. Leden, 1817

„Do Turecka? Vy chcete jet do Turecka? Přišla jste o rozum? Vznešená dáma, vdova - a budete cestovat sama? Naprosto nepřipustné! Zakazuji to." Sir Hubert Morvall hleděl na svou nevlastní matku pohledem, o němž se bezesporu domníval, že je autoritativní, takový, jaký přísluší hlavě domácnosti.

„Nechápu, jak bys mě mohl zastavit, Huberte." Caroline, lady Morvallová, odpověděla na jeho výbuch rozumně a s příjemným úsměvem na rtech. Věděla, že ho tak rozčílí ještě víc. Upřímně se snažila mít svého nevlastního syna ráda, ale nikdy na něj nebyla schopna pohlížet jinak než na nudného, sebestředného a pompézního šaška, který projevoval neobyčejné potěšení nad tím, že mohl vklouznout do vyšlapaných bot svého obdivuhodného otce a bez jakéhokoli úsilí se stal pátým baronem Morvallem.

Po jejím boku se ozvalo trochu ustrašené vydechnutí. Její těhotná snacha se na ni dívala se směsicí obdivu a úžasu. „Ale vždyť jste ještě nepřestala truchlit, mamá Caroline," zašeptala a objala si své zaoblené břicho oběma rukama. Očividně si nevšimla Carolinina popuzeného výrazu, který vyvolalo její formální oslovení.

Proč jen ji žena, která je sotva o dva roky mladší než ona sama, musí pořád oslovovat mamá - to bylo nad její chápání. Ledaže by to dělala pod Hubertovým vlivem. Každopádně se vždy po takovém oslovení cítila na padesát.

„Zítra je výročí smrti drahého sira Williama," pokračovala Clara a šeptala teď ještě tišeji.

„Ano. A je to také den, kdy hodlám svléknout černé šaty a zapakovat si kufry," odpověděla Caroline svižně. Její manžel by z duše nenáviděl tenhle nesmyslný sentiment. Nedokázala si představit lepší způsob, jak drahoušku Williamovi vzdát úctu, než uskutečnit cestu, o které snil a kterou plánoval celé roky do nejmenších detailů. Skoro slyšela jeho souhlas, který jako by se vznášel v pokoji.

Smrt jeho první ženy a posléze omezení cestování během války s Francií znemožnily jeho cestu poprvé. A pak, na počátku druhého manželství baron váhal vystavit svou mladou ženu nepohodlí takovéto cesty. Nakonec se rozhodl odjet - a v tom okamžiku ho sklátil nelítostný infarkt: rychle a nečekaně.

„Už jsem to všechno zařídila," dodala Caroline, zahнала od sebe smutné vzpomínky a schválně přilévala oleje do ohně Hubertova vzteku. Připomínal jí krocana na farmě, nadouvajícího se hněvem. Jeho povislá dvojité brada se chvěla nesouhlasem. „Najala jsem si zkušeného průvodce, s nímž mám v úterý sraz v Londýně. Vyplováme v sobotu."

Na jeden ošklivý okamžik se Caroline bála, že Huberta skolí infarkt stejně, jako se to stalo jeho otci v šestapadesáti letech. Pak však jeho tvář poněkud vybledla - a ona se znovu volněji nadechla.

„Naplánovala jste si toto všechno za mémi zády! Ve vašem věku je něco takového nepřijatelné!"

„Huberte, je mi dvacet šest let. Tobě je dvacet sedm.

Nechápu, co s tím má společného můj věk. A už vůbec nechápu, co do toho máš co mluvit. Jak velmi dobře víš, jsem na tobě finančně i právně nezávislá. Mohu si dělat, co chci. Zcela určitě z tebe neudělám svého důvěrníka, pokud jde o moje plány či korespondenci. Pouze tě informuji - a to hlavně kvůli Claře - o tom, co udělám." Obrátila se k mladé ženě. „Je mi líto, že jsem

se ti nesvěřila se svými plány dříve, ale věděla jsem, že budeme mít tuto diskusi a já jsem se nechtěla vystavit týdnům a týdnům Hubertova nesouhlasného povykování."

Clara ji vzala za ruku. „Ale Sir Hubert je teď hlavou rodiny. Musíme ho poslouchat!" zašeptala.

Caroline, jako už tolikrát předtím, žasla nad Clařinou naprostou poslušností vůči Hubertovým pompézním požadavkům. Stěží ho mohla milovat - a pokud ano, fyzická vášeň zcela určitě nebyla součástí její lásky. Vždyť jen předchozího dne, když Caroline Claru litovala během její ranní nevolnosti, svěřila se jí, že nepohodlí těhotenství jsou pro ni víc než dostatečně vyváženy nepřítomností toho, co s odporem nazvala *manželskými povinnostmi*.

Caroline žila v krátkém, ale velmi šťastném manželství s Hubertovým otcem. Sir William byl mužem nevyčerpatelné fyzické energie a nepochybného talentu pro to, jak při milování uspokojit svou mladou ženu. Caroline si byla dobře vědomá toho, že se tomuto umění naučil v četných mimomanželských vztazích za léta svého prvního svazku -a mohla být za to jen vděčná. Když se podívala na Huberta a Claru, dohadovala se, že něco takového se rozhodně nedědilo z generace na generaci.

Nesmírně jí scházela Williamova hlučná společnost, ale také se jí stýskalo po jejich milování. Ve dvaceti šesti letech byla ještě příliš mladá na to, aby se oddala životu v celibátu. Ale nevěděla, jak by svou situaci měla vyřešit, aniž by se připoutala k dalšímu manželovi, o němž si byla jistá, že by tomu prvnímu nesahal ani po kotníky.

„Čemu se usmíváte, Caroline?" vyštěkl Hubert. „Toto není příliš zábavná situace."

„Ani tvoje způsoby nejsou příliš zábavné, Huberte," odpověděla klidně. „Zrovna jsem přemýšlela nad tím, že se vůbec nepodobáš svému drahému otci. Musím ti znovu připomínat, že nemusím mít k ničemu, co se rozhodnu udělat, tvoje svolení?"

„Otec musel přijít o rozum, když vám odkázal tolik peněz bez jakékoli kontroly nebo správce fondu. Nakonec skončíte jako ta

strašlivá lady Stanhopeová," dodal hněvivě a neklidně přecházel před žhnoucím ohněm v krbu.

„Máš snad na mysli, že začnu žít v libanonském paláci s nespočetnými mladými milenci?" poškádlila ho. „To aspoň o lady Hester říkají fámy, ne? Nepřipadá mi to zase tak špatné. Rozhodně by to bylo zábavnější, než strávit s tebou další nudnou sezonu tady, v Almacku."

Odvážila bych se mít milence? To by vyřešilo problém s tím, že bych se nemusela trvale vázat k jednomu muži- Byla to skandální myšlenka - ačkoli měla podezření, že kdyby jí mohl William poradit, pravděpodobně by ji v tomto záměru podpořil. Její potěšení měl vždy na mysli na prvním místě a panující konvence ho příliš nezajímaly. Ale jak by si mohla účtyhodná vdova najít milence, aniž by zároveň nevyvolala skándál?

Tento směr myšlenek prudce přerušil Hubert. „Jak si dovoluujete mluvit o takových věcech před Clarou?"

„Clara je vdaná žena. Stěží bych mohla předpokládat, že ji zkazím tím, že se před ní zmíním o věcech, které jsou obecně známé." Clara byla jako všechny ostatní vdané ženy z jejího okruhu: považovala všechny záležitosti těla za odporné a nechápala, jak by v nich mohla účtyhodná žena nacházet potěšení. Ne, Clara Morvallová určitě nebude v pokušení najít si milence.

Caroline vstala a vzala si s sebou knihu, kterou zrovna četla - *Cesty starodávnou Anatolií* od Andrewa Fentona -svoje zápisníky a pero. „Už jsem se definitivně rozhodla, Huberte. Zítra odjíždím."

Do okna'narazila přeprška deště, když se obrátila a odcházela od svého rozčileného nevlastního syna. Přitáhla si černou šálu těsněji kolem ramen. Zdálo se jí, že to trvalo déle než rok, co cítila slunce či jakoukoli lidskou vřelost. Ted byla odhodlaná obojímu jít naproti.

Marmarské moře: o pět měsíců později

Caroline se opřela o zábradlí lodi a zamhouřila oči před pálicími slunečními paprsky. Táhle už je Asie. Asie. Stěží

dokázala uvěřit tomu, že tady skutečně je. Dlouhá cesta po moři, přístavy - Neapol a Malta, nepohodlí kabiny, to vše se stávalo historií, když se přibližovaly vysněné břehy.

Trochu se odvrátila od asijské strany a snažila se zorientovat ve změti věží minaretů, které zdobily nebe nad městem před ní. Která z mešit je asi Modrá mešita? A kde je sultánův harém? A Zlatý roh? Ostatní pasažéři se tady zjevně vyznali - všichni byli dole v podpalubí a balili se před přistáním. I její průvodce byl někde dole, takže se nemohla nikoho zeptat, co je co.

Před ní se pomalu otevírala jejím zrakům Konstantinopol, exotické město muslimů, křesťanů a Židů. Všichni z nich provozovali svoje náboženství, obchodovali a žili ve městě, které je dost velké na to, aby pojalo všechny obyvatele Essexu. To je neuvěřitelné. To musí být sen... pouhá představa.

Zvedl se teplý vítr a přinesl k ní vůni koření a kouře, ryb i závan kanalizace - sen se rozplynul, nahradila ho realita. Caroline si povzddechla, jako by z jejích ramen konečně spadla tíha, kterou si během cesty ani neuvědomovala.

Tak tady tedy skutečně je. Zachvěla se - částečně strachem, částečně vzrušením. Toto není místo, kde by měla být sama. Tady není místo pro anglickou odtažitost a zvyky. Toto je město plné smyslů. Vzdáleně slyšela zvláštní kvílivou melodii jakési flétny, která se k ní nesla přes vodu.

Mořská bríza jí čechrala sukně kolem nohou, laskala její tvář bez závoje jako dotečky měkkých a něžných dlaní, lehké prsty větru ji hladily po rukou, dráždily a vzrušovaly. Neúmyslně sevřela prsty kolem zábradlí a ňadra jí ztěžkla vzpomínkami na krásné polibky. Dlouhé měsíce celibátu si začaly vybírat svou daň - Caroline začala cítit známou toužebnou bolest, která jí pulsovala v podbřišku.

V tom smyslném denním snu si Caroline nebyla ani vědoma toho, že si jazykem pomalu přejíždí po svém plném spodním rtu. Nevěděla ani, že jí do tváří stoupá horkost. *Chtěla bych mít milence.* Ta myšlenka na ni dorážela odkudsi z hloubi její bytosti. *Vysokého, charismatického muže.*

Je neuvěřitelné, jakou sílu má představivost, pomyslela si zmámeně. Modelovala ho před ní během jejího snění. Její oči s

těžkými víčky cestovaly od paluby po dlouhých vypracovaných nohou až k úzkým bokům a pevnému plochému břichu. Její fantazie jí dokonce posloužila tím, že jí o něco výše předvedla i jeho reakci na ni - tam, kde se úzce střižené kalhoty stýkaly a stoupaly k pasu.

Caroline cítila, že jí začíná srdce tlouct rychleji, když stoupala očima výš a výš, přes to znepokojující místo, až k bílé košili, která prosvítala nedbale rozepnutým kabátkem, a k širokým ramenům, pevné bradě a ústům, které byly zkřiveny v lenivě erotickém úsměvu, jež beze studu rozpoznával její touhy a potřeby. *Ach ano.*

Caroline s povzdechem pohlédla do jeho šedých očí, orámovaných tmavými řasami. A ty pobavené a velmi skutečně šedé oči patřily velmi skutečnému muži, který se opíral o zábradlí kousek od ní.

Ach, bože... Caroline pocítila, že se prudce začervenala a hledala kolem sebe nějakou záchranu. Přílivovou vlnu, útok pirátů, vzpouru, cokoli. Nic se však nestalo. Jen ten muž se odstrčil od zábradlí a vykročil k ní.

Byla tím nejkrásnějším a nejerotičtějším stvořením, jaké za dlouhou dobu viděl. A vzhledem k tomu, jak dlouho žil v jednom z nejrušnějších a nejkosmopolitnějších měst na světě, to už bylo co říct. Drew stál velmi klidně a tiše, nechtěl porušit trans, v němž se ta blondýnka nacházela. Ani na okamžik nepochyboval o tom, že to není on, kdo je objektem jejích sexuálních - nepochybně velmi sexuálních - myšlenek. Jestli ho vůbec vidí tou mlhou touhy, pak na sebe určitě vzal tvar nějakého jiného úžasného muže.

Ale i tak to pro něj byla velmi vzrušující zkušenost - být objektem tak smyslných tužeb. Drew pocítil víc než jen mírné bodnutí závisť k muži, který z těchto pocitů bude mít nakonec prospěch.

Byl si velmi vědom fyzického účinku, který na něj její pohled měl a snažil se - bez úspěchu - ho zmírnit tím, že se soustředil na ty nezaostřené šedé oči. Přejížděly po jeho těle, jako by ho hladily, její plné rty byly pootevřené, a špička jazyka se dotýkala

spodního z nich. Snažil se ignorovat vábné vzdouávání jejích řader i dlouhé nohy, o jejichž štíhlosti i tvaru měl díky vanoucímu větru dokonalou představu.

Je to beznadějně. Dřív či později bude muset kouzlo tohoto okamžiku přerušit - nebo tady nakonec oba omdlí čirou touhou. I přes možné rozpaky, které mu způsobí, že se na veřejnosti objeví se svým zjevným vzrušením, a přes stoupající žárlivost na milence této krásné ženy se v Drewovi začal sbírat jeho typický smysl pro humor. Věděl, že i když se velmi snažil zůstat naprosto nehybný, ústa se mu zkrivila v pobaveném úsměvu.

Ted' se její pohled dostal až k nim, zaváhal. Nejprve se začala také usmívat - při pohledu na její krásná ústa málem sám zasténal. Pak mu však pohlédla do očí a přišla k sobě. Uvědomila si, že lascivně hledí na skutečného muže z masa a kostí - a k tomu na zcela neznámého.

Jak asi zareaguje? Určitě je zkušená, o tom není pochyb. Ať už jí myslí probíhalo cokoli, zcela určitě to nebylo panenské snění. Přistihl se, že doufá, že se z ní nevyklube ani životem zdrsňelá dáma rozkoši. Jeho naděje byla odměněna šokovaným pohledem, který na něj vrhla, i temným zarděním.

Byla skutečně zmatená, její oči hledaly záchranu a únik. Drew se ovládl, napřímil se a vykročil k ní.

Ted' na mě promluví, to je jasné, pomyslela si Caroline a sepjala v zoufalství ruce, jako kdyby ji bolest, kterou si tím prudkým stiskem způsobila, měla potrestat za ty neslušné myšlenky, jimž se oddávala. Snad doufala, že za odměnu ten muž zmizí. Ale nefungovalo to. Pořád se k ní blížil.

Uctivě nadzvedl klobouk a odhalil svoje tmavé vlasy a opálenou tvář. Stále se usmíval tím napůl pobaveným úsměvem, který ji ničil. Dával jí však také nepokrytě najevo, že je muž a ona je žena - a oba si byli vědomi toho, co z takové situace může vzejít.

„Pane -“ Její hlas se zachvěl a ona pevně sevřela rty, než aby začala blekotat jako idiot.

„Madam,“ pozdravil ji vážně. „Mohu vám učinit návrh?“ Měl hluboký a klidný hlas, který se táhl jako teplý med na rozpálené

pokožce, nesl však v sobě i sílu - sílu drženou pod kontrolou. Jeho přízvuk naznačoval, že je to Angličan, avšak zároveň na něm vnímala i něco velmi exotického. Vnitřně se zachvěla. Co záleží na tom, jakou má národnost?

„Ano?“ vypravila ze sebe. *Ach, dobré nebe, co jí asi řekne? Jaké návrhy jí bude dělat? Přece ani nemusí nic navrhopvat, to je jasné. Musel si všimnout, že na něj hledí, jako by z něj chtěla strhat oblečení. A to bych skutečně teda tady chtěla udělat! Ostuda... Tohle jsem si přála, a teď najednou nevím, co mám dělat...*

„Chtěl jsem vám jen navrhnout, abyste se přesunula k protějšímu zábradlí. Tam budete mít na město lepší výhled. Zrovna se blížíme k Sarayburnu, k Serailu. Můžete vidět docela jasně celý palác Topkapi. Jste v Konstantinopoli poprvé?

Cože? „Hm... tedy... ano. Děkuji...”

„Užívejte si to,“ řekl jí ten vysoký muž s úsměvem, kterým jako by se dotkl jejích úst. Opět nadzvedl svůj klobouk a přešel po palubě, kde pro něj jakýsi muž v místním oděvu hlídal jeho zavazadla.

Užívejte si to, to určitě! Caroline se snažila ovládnout své třesoucí se nohy a přešla na místo, které jí označil. Naštěstí ji nikdo neviděl. Je to zvláštní. Nemyslel Užívejte si výhled nebo Užívejte si pochoutek dokonce ani Užívejte si nákupů. Měl zcela jasně na mysli Užívejte si toho, o čem zrovna sníte. Tolik bych si to přála! Musí si myslet, že mám na lodi milence - nebo manžela. Nebo si myslí, že jsem sem za jedním či druhým přijela. Mohla bych být vůbec ještě ve větších rozpacích?

Ale ano, mohla bych, uvědomila si, když se jí začala pomalu vytrácet červená barva z tváří a ona byla schopna souvisle přemýšlet. Mohl za ní přijít s nějakým přímým a hrubým návrhem - nebo dokonce i s nějakým, který by vyjádřil taktně - a ona by neměla vůbec ponětí, co by si v takové situaci mohla počít...

DRUHÁ KAPITOLA

„Lady Morvallová?" ozvalo se jí u lokte tak náhle, že skoro nadskočila.

„Ano, pane Lomaxi?" Byl to její průvodce. Caroline se usmála na okrouhlou figuru s čímsi, co se blížilo náklonnosti. A určitě s úlevou. Ne, na panu Lomaxovi nebylo určitě nic, co by člověka nutilo učinit si z něj objekt svých sexuálních fantazií, Bůh mu za to žehnej. Byl o dobrou hlavu menší než ona, měl bříško a pod směšně malým kloboučkem ukrýval rozrůstající se pleš. Korunu všemu dodávala bradavice na špičce nosu - byla malá, ale neodolatelně přitahovala její zrak.

Pan Lomax byl však také nesmírně zdatný a zkušený průvodce - cesta, kterou pro ni a Gascoyne, což byla její služebná a komorná, zorganizoval, proběhla až sem bez sebemenší nepříjemnosti. Naneštěstí jí však nemohl pomoci zbavit se její mučivé představitosti.

„Musím se omluvit, že jsem byl pryč tak dlouho, lady Morvallová, ale plátěný obal vašeho většího kufru se roztrhl a musel jsem stát celou dobu nad jedním z lodních sluhů, abych se ujistil, že svou práci odvede dobře. Gascoyne už vše sbalila a naše zavazadla jsou támhle."

Caroline sledovala jeho napřaženou ruku a uviděla služku, která ostrážitě hlídala u hromady známé bagáže -hned vedle sluhů *toho muže*. Rychle se otočila zpět.

„Pane Lomaxi, ukažte mi nějaké známé budovy. Nechci se tlačit v davu dřív, než budu nezbytně muset." Informace *toho muže* jí sice dokonale stačily, ale musela si najít nějakou výmluvu, aby mohla zůstat stranou. Její tep se pomalu vracel k normálu a neměla ani v nejmenším v úmyslu si jej nechat znovu zvýšit.

„Samozřejmě, má paní. Ta veliká mešita po vaší levé ruce je Modrá mešita, uprostřed je Hagia Sofia, mešita svaté Sofie, která byla původně postavena jako křesťanský kostel. Všechny ostatní budovy v dohledu jsou součástí paláce Topkapi - sultánova paláce. A už velmi brzy se poplavíme kolem Zlatého rohu."

„Tak to bude asi tam, kde svazovali neposlušné milostnice do hedvábných pytlů a shazovali je ze skály?" ukázala prstem směrem, kterým jí ukázal ten cizí muž.

„Hm... ano." Nezdálo se, že by pro pana Lomaxe bylo snadné hovořit s ní o milostnicích sultána. „Ale nejen tyto... hm... dámy. Konstantinopol je stále v podstatě násilné a nebezpečné město - v mnoha ohledech. Je nezbytné, abyste brala velmi vážně všechny rady, které dostanete na velvyslanectví. A abyste se jimi řídila. Nesmíte chodit ven bez doprovodu."

Caroline přikývla s poddajností, nad níž by Sir Hubert dokonale užasl. Odpor k pompézním pravidlům jejího nevlastního syna byla jedna věc - přijetí rady od zkušeného člověka v cizím městě bylo otázkou zdravého rozumu. Kromě všeho ostatního bude k tomu, aby mohla vycestovat za hradby Konstantinopole, potřebovat ještě i *firman*, ekvivalent pasových dokumentů, na němž musí být sultánův souhlas s její cestou mimo Konstantinopol. Kromě toho ji *firman* zavazoval i k tomu, aby striktně dodržovala všechny konvence, které nařizují turecké zvyklosti.

Zůstali u lodního zábradlí až do chvíle, kdy loď vklouzla do zálivu Zlatého rohu a zajížděla do přístavu. Nad nimi se tyčil kopec, na němž se vypínaly ve čtvrtích Galata a Pera domy západních obyvatel a velvyslanectví.

„Myslím, že bychom měli už jít k našim zavazadlům," pronesl pan Lomax. „Chytněte se mě za paži, lady Morvallová,

tak bude menší pravděpodobnost, že do vás někdo bude strkat v davu."

Strkání v davu se bála ze všeho nejméně. Přála si, aby měl její klobouček i závoj, a raději se dívala jen pod nohy. Troufla si zvednout oči jen v okamžiku, kdy sjednávala s nosičem odnos zavazadel. A kdesi před ní, v davu cestujících i nosičů, byla stále rozpoznatelná mocná ramena a klobouk s širokou krempou. Když vystoupila z lodi a stála konečně na pevné zemi, postava zmizela.

Neuvědomila si, že si nahlas povzdechla, dokud se na ni pan Lomax starostlivě nezadíval. „Jste v pořádku, lady Morvallová? Možná se budete cítit trochu nejistá - po tak dlouhé době na moři je to normální. Už jsem poslal portýra pro kočár. Nebude to trvat nijak dlouho."

„Ne, ne, pane Lomaxi, jsem docela v pořádku. Jen jsem vnímala svůj první... kontakt... s *Tureckem*." A doufala, že jeho zbytek bude sestávat z pestrobarevných obrazů města a zajímavých průzkumů. Aspoň dostala pořádnou lekci ohledně své schopnosti najít si milence. *Na něco takového prostě nemám dost kuráže. Dobře, že jsem to zjistila tak brzy. Proboha, co bych asi dělala, kdyby na mě přišel s nějakými návrhy!*

Britské velvyslanectví ji přivítalo jako půvabná rezidence se dvěma vstupními branami, nesčetnými balkónky a terasami a nádvořím, kam vjeli kočárem, za nímž následoval menší vůz s jejich zavazadly.

Z nezvyklého ruchu na ulicích se cítila trochu omámená. Všude se ozýval křik v nejrůznějších jazycích, všechno bylo jinak barevné a vnímala i desítky neznámých vůní. Byla jen ráda, že se pan Lomax ještě teď o všechno postaral. Věděla, že se bude muset brzy naučit postarat se o všechno sama, protože si jej najala jen do Konstantinopole - bude se vracet zpět hned, jakmile sežene klienta, kterého doprovodí do Anglie.

„Lady Morvallová, vítejte." Hubený, očividně vzdělaný muž, který k ní spěchal dolů z dlouhého schodiště, k ní napřáhal ruku a potřásl jí s entusiasmem, který se k němu moc nehodil.

„Mé jméno je Terrick Hamilton, madam. Jsem velvyslancovým sekretářem pro cizí jazyky. Velvyslanec vám posílá co nejupřímnější omluvy, že vás nemohl uvítat osobně. Naneštěstí vyvstal nepříjemný incident na pobřeží Černého moře, který se týká sporu ruských a anglických obchodníků. Sir Robert považoval za nezbytně nutné, aby situaci vyřídil osobně. Pojdte, prosím, dál, madam.“

Luskl prsty na pár mužů, kteří čekali ve stínu na jeho pokyny. Caroline si se zájmem prohlížela jejich turbany -ani dva se jí nezdály stejné - a všimla si i pytlovitých kalhot pod tunikami, které většina z nich měla na sobě. Určitě se stanou prvními náměty ve skicáři, který si s sebou přivezla. Muži začali vykládat zavazadla.

„*Dikkat! Yavafl!*“ volal na ně pan Hamilton, když upustili jeden nebo dva vaky.

Caroline si vtiskla ta slova do paměti: *opatrně a pomalu*. Viděla je už napsaná: teď se snažila pochytit správnou výslovnost, neboť byla odhodlaná naučit se z tohoto jazyka co nejvíce. Bude potřebovat průvodce a doprovod, ale čím víc bude rozumět tomu, co se kolem ní odehrává, tím méně zranitelná se bude cítit.

Konečně se ocitla v útulném pokoji sama s Gascoyne, a tak odložila klobouček a lehkou pelerínu a položila se na postel.

„Ach! Gascoyne, sedni si přece a odpočiň si trochu! Správce mi řekl, že nám pošle nějaké občerstvení a teplou vodu. Je úžasné být konečně v klidu a míru. A zaplaťpánbůh, už se pod námi nic nepohybuje.“

„To je věrná pravda, má paní.“ Gascoyne, která u ní sloužila od doby, kdy zemřel William a která byla dozajista tou nejkonzervativnější a nejupjatější komornou, jakou svět viděl, ohromila Caroline svou nabídkou, že ji bude na její cestě doprovázet. Vyjádřila svou touhu navštívit, jak to popsala, *cizí kraje*. Ale ke Carolininu tajnému pobavení byla zřejmě pevně rozhodnutá udržovat sebe i svou paní ve stavu, který by se víc hodil na Bond Street.

Návrhy, že by pevné kloboučky mohly nahradit slamáčky, že korzet nebude nutné utahovat tak pevně a že počasí je dost teplé

na to, aby chodily jen v těch nejlehčích pelerínách, se setkaly s vysoce odmítavým postojem. „Jste anglická dáma, má paní," poznamenala Gascoyne. „A já vím, co je zapotřebí pro takovou dámu, ať už jsou místní pohanské zvyklosti jakkoli podivné."

Caroline se už nesnažila přít v tom, že Itálie i Malta měly k pohanským zvyklostem skutečně hodně daleko. Věděla, že čelí téměř nemožnému úkolu: přesvědčit svou komornou, že Konstantinopol může být v mnoha ohledech hodně jiná než to, nač jsou zvyklé, ale její obyvatelé přesto stejně bohabojní svým vlastním způsobem i vzdělaní a vznešení jako ti v Londýně. A ještě vzdělanější a rafinovanější, pokud byla pravda to, co četla o místních lázních. Caroline se upřímně těšila na to, že zdejší *hammam* vyzkouší.

S typickým odfrknutím si Gascoyne svlékla rukavičky, odložila klobouček i pelerínu, odložila je úhledně na jednu židli a posadila se vzpřímeně na jinou. I toto jí zjevně připadalo jako odsouzeníhodná zahálka, protože si k sobě přitáhla cestovní vak a začala vytahovat prádlo a skládat jej na dřevěnou skříňku hned vedle židle.

„Co se bude dít teď, má paní, pokud se mohu ptát?"

„Odpočineme si tady, na velvyslanectví, a jeden ze sekretářů pošle žádost do paláce, aby nás vybavili *firmanem*, který nám umožní cestovat mimo Konstantinopoli. Pak najdu nějakého vhodného průvodce a strážce, nakoupím nákladní zvířata, koně a zásoby. Hned potom se vydáme do Anatólie."

„A kde to je, má paní?" podmračila se Gascoyne, když si povšimla mírného zmačkání jakési blůzy a odložila ji stranou. „Myslela jsem si, že jsme již na konci cesty, v Turecku."

„Anatólie je částí Turecka - na východ odsud." Caroline se překulila na břicho a podepřela si bradu dlaněmi. „Po celá staletí se tam toho moc nezměnilo. Je tam nádherná příroda a fascinující archeologické klenoty, o nichž se téměř nic neví. Tato kniha -" Vytáhla z kabelky spisek, který neodložila po celou cestu z Anglie. „Tato kniha popisuje vše, co bylo zatím objeveno. Napsal ji nejvýznamnější průzkumník tamější oblasti - pan Fenton. Píše tak zajímavě a poučně!"

Gascoyne se podívala přes svůj dlouhý nos na knihu. „Jsem si jistá, že bych nerozuměla ani slovu, má paní. Nezdá se mi vhodné pro anglické dámy, aby něco takového četly. Kolik kufrů si přejete zabalit? A co večerní toalety? Chcete velkou večerní nebo jen malou?“

„Ani jednu!“ Caroline se skulila z postele a uhladila si sukni, když se ozvalo zaklepání na dveře. „Vstupte! Ach, děkujeme. Pošlete nám také vodu na umytí, prosím?“

Správce se uklonil a dohlédl na naplnění vany vodou, kterou sluhové nanosili ve velkých vědrech. Caroline byla zklamaná tím, že velvyslanectví nemělo vlastní *hammam*.

„Ani jednu večerní toaletu, má paní?“

„Ne. Vezmu si dvoje šaty a kromě toho jen jezdecké oděvy, které jsem si nechala ušít.“ Carolina si skousla ret při náhlé myšlence. „Doufám, že tady seženu dámské sedlo. Pokud ne, budu muset vzít zavděk jezdeckými kalhotami a dlouhým pláštěm. Nemůže být tak těžké jezdit jako muži - ti to dělají v jednom kuse!“

„Jako muži? A v kalhotách? Má paní, to stačí, aby to naprosto zničilo vaši pověst!“

„A před kým? Před anatolskými pastýři?“ odsekla Caroline prudce.

„A my s sebou nebudeme mít cestovní kočár? Já neumím jezdit na *žádném* sedle,“ zakvílela Gascoyne.

„Najmu malý kočár pro tebe a zavazadla,“ slíbila jí Caroline, ale v hlavě jí zněla otázka, zda najdou cesty, po nichž by ten kočár vůbec mohl jet. Představa Gascoyne na velbloudovi byla úžasná, ale trochu krutá, takže si ji raději nechala pro sebe. Času dost, aby se nad těmito problémy zamýšlela, až nastanou. „A teď - před jídlem se vykoupeme, ne?“

Přes protesty, že by měla před svou vlastní koupelí pomoci paní, se nakonec Gascoyne nechala přemluvit. Poté, co rozbázala Caroline korzet, odešla a zavřela za sebou dveře.

Caroline se s nesmírnou úlevou ponořila do vlažné vody. Ležela na zádech a nechala chodidla volně viset přes okraj. Byla to krásná a velká vana, s vysokým opěradlem. S Williamem si ve

vaně užili hodně legrace. Proplížil se k ní a stříkal na ni pěnu z namydlené houby, když to nečekala -nebo jí nalil do vany příliš mnoho koupelového oleje a pak ji celou namasíroval, až se leskla jako mokrá tuleň a byla dvakrát tak kluzká.

A pak, když byli oba mokří a rozesmátí, ji vynesl na hromadu polštářů, kde se milovali...

„Tak a dost!“ poručila si Caroline, posadila se a způsobila tím prudkým pohybem malou potopu na vyleštěné dřevěné podlaze. *Proboha, musím nad těmito věcmi konečně přestat přemýšlet! Zrovna jsem ze sebe udělala před cizím mužem naprostého blázna. Ukázalo se, že nemám povahu na to, abych mohla o milenci být jen přemýšlet. A určitě se nechci znovu vdávat: nikdy už nenajdu nikoho tak milého, jako byl William. Asi bych nakonec skončila s nějakým necitlivým polenem, jako je Hubert. Takže bych se měla raději naučit přestat myslet na sex jednou provždy.*

Což bylo naprosto rozumné rozhodnutí, samozřejmě, kdyby jen věděla, jak ho uvést do praxe. A kdyby se tak jen vzpomínka na ta smyslná ústa a pobavené šedé oči neobjevovala před jejími zraky pokaždé, když spustila víčka.

Dva dny odpočinku Caroline pomohly srovnat roztěkané myšlenky. Ještě si nikam nevyšla, poslechla radu pana Hamiltona, aby nejprve přivykla vzduchu a jídlu, a tak odpočívala a věnovala čas přemýšlení nad tím, co všechno si s sebou vezme na cestu.

„Asi navštívíte Bazar, předpokládám,“ řekl jí přesvědčeně. „Tam vede relativně snadná cesta po zemi. Pokud byste si přála zkoumat východní pobřeží dál, pak vám vřele doporučuji, abyste si najala loď.“

„Jsem si jistá, že je to fascinující,“ odpověděla mu Caroline slušně. „Určitě se tam během své cesty zajedu podívat. Ale mám v úmyslu jet především do Anatolie.“

„Do Anatolie? Ale tam jezdí jen velmi málo lidí ze západu. Je to divoká krajina. Nic se tam po celá dlouhá staletí nezměnilo.“

„A právě proto si to tam přeji prozkoumat." Viděla jasně, že má o ni obavy, a tak dodala. „Budu mít potíže získat pro tu oblast *firman*? Je to tam kvůli něčemu omezené?"

„Ne, to ne, ale je to velmi nezvyklé přání - zejména pro dámu."

„Nepřijela jsem celou tu cestu proto, abych dělala to, co je obvyklé," odpověděla Caroline pevně. „Co potřebuji k tomu, abych získala *firman*?"

„Poslal jsem oficiální žádost do sultánova paláce, kde se těmito žádostmi zabývají. Doufám, že mi během několika málo dnů odpoví."

Caroline si řekla, že to měla čekat - určitě nemohla počítat s okamžitou odpovědí. Proto požádala o průvodce a tlumočníka, který by jí ve dnech čekání ukázal město. Pan Lomax odjel ještě dříve, než sám čekal, ve službách diplomata, který obdržel v důsledku nedávného zranění dovolenou.

Pan Hamilton jí přislíbil na odpoledne průvodce, a tak se odebrala do svého pokoje a prošla si svůj zápisník, aby věděla, jaká místa chce navštívit ze všeho nejvíce. Za malou chvíli se však sekretář vrátil a na jeho tváři ulpívala kombinace překvapení, obav a radostného rozrušení.

„Stalo se něco naprosto nečekaného, lady Morvallová. Obdrželi jsme vzkaz z paláce. Sultán vás přijme při osobní audienci."

„*Sultán*? Ale já jsem o audienci nežádala! Jak se o mně vůbec doslechl?"

„Možná mu něco sdělili úředníci, kteří se zabývají vydáním vašeho *firmanu*. Možná je zarazil fakt, že o něj žádá vznešená dáma z Anglie. Víte, lady Hester Stanhopeová tady skutečně způsobila notný poprask. Ještě pořád je v Sýrii, takže vzpomínky jsou stále živé."

„Ale já nejsem lady Hester."

„To zcela jistě ne, madam, k mé obrovské úlevě," prohlásil pan Hamilton a na okamžik jí živě připomněl Huberta.

„Předpokládám, že odmítnutí nepřipadá v úvahu?"

„To jistě ne. Prosím vás, abyste neudělala nic, co by mohlo poškodit britské zájmy, madam. Ta audience je veliká čest, ujišťuji vás.“

„Co si mám ale obléknout? A jak se mám chovat?“

„Oblékněte se a chovejte asi tak, jako kdybyste byla povolána k denní audienci k anglickému princovi regentovi, lady Morvallová.“

„Mám si vzít závoj?“

„Ne. Jeho Výsost se chce setkat s anglickou dámou tak, jak je obvyklé pro ni. Jeho Výsost sultán Mahmut má francouzskou matku, víte? A ta má na něj velký vliv.“

„Jeho otec si vzal Francouzku? Nevěděla jsem to.“

Pan Hamilton diskrétně zakašlal.

„No... hm... neoženil se s ní. Aimée du Buc de Rivéry, Královna Matka, byla unesena a prodána do harému. Je to neteř císařovny Josefíny.“

„Proboha.“ Caroline doslova oněměla. Připadala si jako v nějakém románu. Ale toto byla realita. „Kdy tam mám jít?“

„Zítra, po ranních modlitbách. Pošlu vám průvodce, který vás poté provede starým městem, pokud si přejete. Pokud vás ale audience vyčerpá, můžete se vrátit rovnou sem.“

„Děkuji.“ Nebyla teď schopná myslet dál, než na to, že bude v paláci, v němž žije Královna Matka, která byla unesena a prodána do sultánova harému. „Musím o tom říci mojí komorné - a musíme se rozhodnout, co si na sebe oblečeme.“

„Vaší komorné se pozvání netýká, lady Morvallová. Kdybyste ji vzala s sebou, naznačila byste, že nemáte důvěru v to, že se o vás Jeho Výsost náležitě postará, ani v jeho ochranu.“

„Ach tak.“ Jak to vypadá, může jen doufat, že v roce 1817 nebude zahrnovat návštěva v paláci nějaké frivolnosti v harému. „No, v každém případě si musím jít připravit toaletu a trochu se pocvičit v dvorských způsobech, pane Hamiltone.“

TŘETÍ KAPITOLA

Kodrcali se z kopce do přístavu, pak přepluli na malé *caique*, která patřila velvyslanectví, na opačný břeh. Poté nastoupili do nejlepšího kočáru, který také poskytlo velvyslanectví. Caroline si marně vzpomínala, jestli měla také takovou trému, když byla před několika lety uvedena v Londýně ke dvoru. Měla dojem, že rozhodně ne.

Tehdy měla tolik starostí s nákladnou toaletou a vysokým účesem s pávými péry, které hrozily každou chvíli vypadnout, že samotné setkání s regentem jí proti tomu připadalo jako úleva.

Tady se o oblékání příliš starat nemohla: vzala si na sebe zkrátka svou nejlepší toaletu a klobouček, který si mohla sundat a odhalit tak pečlivý účes, jenž by se hodil i na odpolední čaj v Charlton House - tak proč ne do paláce Topkapi. Ráno byla tak nervózní, že do sebe nevpravila žádnou snídani, jen šálek silné kávy. Jestliže neudělá dobrý dojem a její *firman* bude zamítnut, pak celá tato cesta bude k ničemu - její gesto na počest drahého Williama vyjde naprázdno.

Naproti ní seděl překladatel a průvodce, kterého jí přidělil sekretář, když ho předtím představil prostě jako Izmaela. Byl na pokraji zhroucení nervozitou a očividně přemítal, co provedl, že si vysloužil povinnost doprovodit

nějakou bláznivou Angličanku až ke schodům sultánova trůnu.

„Už přijíždíme, má paní," řekl a nadzdvihl na okamžik závěsy kočáru. „Jako součást velvyslaneckého domu máme právo projet do paláce první branou a nádvořím. To je obrovská čest."

Caroline si sňala klobouček a uhladila si vlasy. Kočár se zastavil, dveře se otevřely a ona, aniž věděla, co má očekávat, po schůdcích vystoupila na rozlehlé nádvoří, které bylo plné lidí. Všichni byli muži. Najednou se cítila jako na přehlídce.

„To je nádvoří janičářů," zašeptal jí Izmael. „Vidíte?" Caroline se podívala směrem, kterým jí ukazoval, a uviděla skupinu vysokých mužů v přepásaných hábitech. Jejich zvláštní turbany jim spadaly na záda. Všimla si i zahnutých mečů, které měli za pasy, a raději odvrátila oči.

Jakýsi úředník, jehož turban byl bílý jako sníh, přistoupil k Izmaelovi a pokynul jim, aby jej následovali. Sotva na ni pohlédl. Caroline připadalo, že ačkoli na nádvoří byla jedinou ženou, za staženými žaluziemi ji mohly pozorovat desítky jiných.

„Toto je Brána štěstí a vstupujeme na druhé nádvoří Dívánu."

Caroline se snažila pohybovat s důstojností tím zdánlivě nekonečným prostranstvím, přidržovala si sukní a pokusila se nedat najevo nevhodné překvapení, když náhle z růžových keřů vyskočila gazela a přeběhla jim přes cestu.

„A teď procházíme Bránou blaženosti a na třetí nádvoří," poznamenal Izmael. Ted', když měl konečně co na práci, se jí zdál mnohem vyrovnanější. „Před námi je audienční sál."

Caroline věděla, že by si měla všechno pozorně vrývat do paměti, aby si mohla na velvyslanectví vše zapsat do nejmenších detailů, ale rychle začala chápat, že se jí to asi nepovede. Sám anglický regent by padl úžasem nad tím, co ona vidí na vlastní oči: i brightonský palác byl jen vybledlým odleskem toho, co se před ní prostíralo tady.

Prošli obrovskou branou. Těžké brokátové závěsy byly roztažené - najednou se ocitla ve vzdušné místnosti, jejíž zdi byly z mramoru a nádherných dlaždic, modře dekorovaných. Na podlaze, jež byla také mramorová, tu a tam ležely silné a nákladně vyhlížející koberce. Uprostřed místnosti u zadní stěny

stál veliký zlatý trůn - napůl křeslo, napůl postel, který byl pokryt mnoha načechranými polštáři.

Jejich průvodce v kožešinou lemovaném kaftanu hromovým hlasem zvolal něco, čemu nerozuměla. Na trůnu sedící muž, který četl jakési dokumenty, zvedl hlavu a v tom okamžiku Izmael vedle ní klekl na kolena a udeřil hlavou o zem.

Ovládni se, zamumlala si Caroline tiše a uklonila se pomalu a tak hluboce, jak jí její roztřesená kolena dovolila. Setrvala v úkloně dlouho, poté vstala, udělala šest kroků kupředu, opět se poklonila, vstala, znovu udělala šest kroků a poté se uklonila nejhluběji, jak dokázala. Setrvala v úkloně tak dlouho, až její ztuhlé svaly začaly bolestivě protestovat. Posléze se napřímila a shledala, že stojí přímo před sultánem.

Muž ji pozoroval pronikavým pohledem svých tmavých očí. Byl oděn v purpurovém brokátovém hábitu, měl tmavý vous a dělal dojem, že setrvává v klidu jen silou vůle. Byl mladší, než čekala - a velmi přitažlivý. Vyzařoval ze sebe určitou primitivní sílu, kterou nemusel nijak dávat najevo, a přitom byla jasně viditelná.

Promluvil bohatým basem. Muž po jeho levici začal překládat. „Jeho Výsost sultán Mahmut, Vůdce věrných, Pán Zlatého rohu, vás vítá ve svém domě.”

„Jsem hluboce poctěna velkorysou laskavostí Vaší Výsosti.”

„Jeho Výsost si přeje znát důvod vašeho příjezdu do Konstantinopole.”

„Toužila jsem navštívit jeho nádherné město a rozlehlou zemi a učit se z toho, co uvidím, pokud bude Jeho Výsost natolik laskavá a udělí mi *firman*.”

Pronikavé tmavé oči na ní spočinuly ještě déle, pak Mahmut opět promluvil.

„Kde je váš manžel?” tlumočil překladatel.

„Jsem vdova, Výsosti.”

„Kolik vám je let?”

„Dvacet šest let, Výsosti.”

Ticho. Přinutila se stát naprosto klidně a s očima cudně sklopenýma. Sultán zvedl paži a ze stínů sálu vystoupil muž a postavil se k trůnu. Caroline vzhledla a málem ztratila

rovnováhu. Pak si uvědomila, že se musí mýlit. Neznala toho muže, ačkoli byl tmavovlasý, vysoký a měl široká ramena. Pohyboval se s pŕvabem, který jí připomněl kočkovité šelmy - a fantazii, která se ukázala být velmi reálná.

Ale toto není Angličan: tento muž měl na sobě místní oděv, další verzi otomanského dvorského úboru, jaké tady zatím všude kolem viděla. Jeho tělo bylo zahaleno do šedostříbrného brokátu lemovaného kožešinou. Pod tunikou měl černé kalhoty. Měl odhalenou hlavu a jeho tmavé vlasy mu volně spadaly na ramena. Nebyl to - *samozřejmě, že to nebyl* - ten muž z lodi.

Zastavil se s úctou před sultánem a odpovídal mu na nějaké otázky. Možná je to ten úředník, který se zabýval vyřizením její žádosti? S hlubokou úklonou opět ustoupil do stínů a Caroline soustředila svou pozornost opět na sultána.

„Jaký muž vás zde chrání?“ zeptal se tlumočník. Trhla sebou. Zřejmě nabył dojmu, že mu nerozuměla, protože opakoval pomaleji: „Nemáte manžela. Pod čí ochranou zde jste?“

„Pod ničím!“ *Ty hloupá, nemyslí přece milence! Myslí nějakého strážce!* „Chci říci, že si chci najmout takový doprovod a ochranu, která je požadována při cestování po vaší zemi, Vaše Výsosti.“

„Co to je za oblečení, které máte teď na sobě?“

„Říká se mu malá toaleta, Vaše Výsosti. Myslela jsem si, že je případné obléci si na audienci s vámi totéž, co bych si oblékla na audienci s mým vlastním vládcem.“

„Takže vy se neoblékáte do mužských šatů, jako to dělají některé vaše krajaneky?“

„Jako lady Hester, Vaše Výsosti? Ne, to nedělám.“ To je dobře, nebo špatně? Působí nebezpečně nezkušená nebo naopak úctyhodně?

„Jeho Výsost vám laskavě udělí *firman*. Ať jsou vaše kroky bezpečné, pokud to bude Prorokova vůle.“

Ano! Mám svůj firman - a teď se už musím hlavně odsud nějak dostat. „Vaše Výsost je nesmírně laskavá.“ Caroline se uklonila, ustoupila šest kroků, opět se uklonila, znovu ustoupila, uklonila se a pak už byla venku ze sálu a hleděla na Izmaela, který se v hluboké úkloně blížil za ní.

„Ach, to je úleva, že je to za mnou." Uvědomila si, že se jí třesou ruce. „Myslíš, že bychom se tady mohli na chvíli posadit?"

„To ne, má paní. Musíme se dostat tou nejpřímější cestou zpět k našemu kočáru." Nenápadně pohnul hlavou, kde koutkem oka zahlédla figuru janičáře ozbrojeného zakřiveným mečem. Izmael vykročil, zastavil se jen na okamžik, aby dal přednost muži, který jim přešel přes cestu s černým panterem na řetěze. Šelma zúžila oči a hleděla několik vteřin na Caroline. Zadržela dech. Poté muž, který pantera vedl, mírně zatáhl za řetěz, který končil diamanty posázeným obojkem, a šelma jej neochotně následovala.

„Na pravé straně nádvoří je harém," zasyčel Izmael. „Nedívejte se tam tak nápadně, madam."

„Je tak veliký!" Caroline po straně pohlédla na propojené budovy. „Kolik žen v něm je?"

„Asi tak dvě stovky."

Dvě stě žen. Celá vesnice žen, které stráví celý svůj život zavřené za těmito zdmi. A jejich jediným životním úkolem je posloužit zálibám a touhám muže, z jehož přítomnosti právě odchází. A jestliže jej nejsou schopny potěšit, jestliže neposlouchají, pak se jich zbaví. Zachvěla se nad tím opulentním vězením, které ji obklopovalo.

Když konečně vyjeli kočárem z nádvoří, úlevně vydechla.

„Má paní, přejete si nyní navštívit jednu z velkých mešit? Nebo snad Hippodrom? Anebo je snad madam unavená a přála by si vrátit se na velvyslanectví?"

Hlava se jí trochu točila. To musí být úlevou a vzrušením. „Ne, ani jedno z toho. Chci něco jiného, Izmaeli, něco naprosto frivolního." Zamračil se, překládal si v hlavě její slova, ale očividně nechápal. „Chci nakupovat!" vysvětlila mu s úsměvem.

„Na Velký Bazar, má paní?" Vypadal, že se mu ulevilo. Tohle přání není nesplnitelné. „Nebo na malý?"

„Na velký," odpověděla rozhodně. Věděla, že ji nic neuvolní tak, jako pořádná dávka nákupů.

Kam jen šla? Černovlasý muž v šedém brokátu stál ve vnější bráně, o hlavu vyšší než muži v turbanech. Odešel sem, jakmile ho sultán propustil.

Luskl prsty a chlapec, který mu šel v patách, k němu přiběhl. Pak si promluvil se strážnými. „Její průvodce řekl kočímu, aby jel na *Kapali Carsi*, můj pane.“

„Na co ten blázen myslí, že ji bere zrovna tam?“ zahromoval muž sám pro sebe. Chlapec se na něj nechápavě usmál. „Je unavená, je jí horko, byla nervózní a naprosto nepřivýklá tomuto místu. A navíc vypadala, že neměla dost pití.“ Zamračil se a pak očividně dospěl k nějakému rozhodnutí. „Přived’ mi koně, Abdule.“

Jak chlapec odběhl, muž si svlékl těžkou róbu a odhalil lehký oděv. Napřímil ramena úlevou, že se zbavil té tíhy a pak oděv přehodil přes sedlo arabského hnědáka, kterého přivedl Abdul.

„Tak pojd’, sem za mnou.“ Zvedl Abdula jednou rukou. Jestli bude muset tu ženu hledat po celém Bazaru, pak bude potřebovat někoho, kdo mu ohlídá koně.

Jízda k Bazaru davy lidí by byla obtížná i s eskortou. Pro jednoho jezdce, který navíc spěchal, to byla záležitost umění a asertivity. Kdyby kletby, které ho celou cestu pronásledovaly, měly moc zabíjet, padl by k zemi mrtev snad tisíckrát.

Naštěstí její kočár zastavil u nejbližšího vchodu, byl však prázdný. Kočí si kousek od něj hlasitě vyměňoval poslední drby s prodavačem melounů.

„Kam ta dáma šla?“

„Prohlédnout si hedvábí, můj pane. Nevím však, k jakému obchodníkovi zašla, kam ji Izmael vzal.“ Muž si nejistě prohlížel mužovo odění i drahého koně. Věděl, že by neměl mluvit o hostu velvyslanectví, ale znepokojovalo ho na druhé straně to, že přijel ze sultánova paláce.

„Počkej tady, Abdule.“ Vysoký muž seskočil ze sedla a vnořil se do davu nakupujících. Ve výklencích vpravo i vlevo obchodníci hlasitě vychvalovali svoje zboží, aby přitáhli zájem kupců. Nikomu se však nepodařilo připoutat pozornost muže v tunice, který dlouhými kroky kráčel stále vpřed, na pulty s

čerstvým ovocem, zeleninou ani na stohy nádherných koberců ani nepohlédl.

Bylo zde chladno navzdory davům a z částečně proskleného stropu nad hlavou sem dopadaly sluneční paprsky, které na bohatě dlážděné mozaice podlahy zanechávaly jezírka světla. Posléze muž dospěl ke křižovatce bazaru, vyšvihl se na stoličku prodavače fíků a datlí, zúžil zrak a rozhlížel se okolo. Tam nic... támhle také nic... možná ji její průvodce vzal do jedné z místností za stánky? Tam by jí snad alespoň nabídli nějaké občerstvení. Ale to by byl zřejmě jen šálek silné kávy, na kterou nemůže být zvyklá.

Vypnul se ještě výše a na samém konci nejbližší chodby zachytil záblesk blond vlasů a jasně zeleného kloboučku na nich. To musí být ona - jediné, že by v Konstantinopoli byla ještě jiná Angličanka.

Ta dáma si očividně neuvědomuje, že je ve velké nouzi a potřebuje záchranu. Ať se jí to líbí, nebo ne - přesně té se jí dostane.

„Bože, tady je ale lidí, Izmaeli. Nenapadlo mě to.“ Caroline cítila, že se jí točí hlava - vysvětlovala si to však napětím z návštěvy u sultána, novými vjemy, hrůzou z pohledu na harém a konečně i úlevou, když se konečně dostala zase ven z paláce.

A samozřejmě - Gascoyne ji sešněrovala tak, že stěží mohla dýchat. Teď jí bylo *skutečně* horko. Možná by mohli najít nějaký obchod, kde by si mohla na chvíli sednout,

„Má paní,“ ukazoval jí Izmael na širokou podestu, která byla zaplněna neskutečným množstvím pestrobarevných látek a hedvábí. „Toto je to nejlepší místo, kde si můžete všechno prohlédnout.“

„Ach, to je nádhera!“ Caroline přistoupila blíž a vstoupila. Stěží si všímala nádhery okolních barev a materiálů. „Ty barvy jsou překrásné, tak bohaté a syté...“ Ano, zdálo se jí, že se lesknou mnoha světélky. Udělala další krok a měla pocit, jako by se pod ní podlaha houpala, barvy hedvábí se prolínaly a bledly. *Co se to s ní děje?* Zvuky Bazaru začaly tichnout, barvy ztratily

svůj jas... Padá. Caroline vztáhla ruku, aby našla nějakou oporu, ale sáhla do prázdna. Nakonec ji zahalila temnota.

Přišla k sobě. Neležela však na tvrdé podlaze Bazaru, ale na něčem pevném, avšak poddajném. Zvuky velkého trhu zmizely, někde blízko ní se ozývalo jen zurčení vody, vrkání hrdliček na střeše a vzdálené volání muezzina na minaretu.

Musela asi omdlít. Chudák Izmael se s tím musel nějak vyrovnat. Ale aspoň už je zpět na velvyslanectví. Caroline ležela a nechala se slastně ovívat lehkou brízou, užívala si vůně jasmínu, kterou s sebou přinášela. S navracejícím se vědomím si začala vybavovat tiché hlasy a laskavé ruce, které ji svlékly, tiskly na čelo chladivé obklady a přikládaly jí ke rtům sklenici s vodou.

Také už nebylo takové teplo - a nebo snad to byl jen požitek z toho, že už na sobě neměla těžkou toaletu, a tak mohla cítit, jak si vítr pohrává s tenkým hedvábím, které jí halilo nohy. *Hedvábí? Já tady přece nemám nic hedvábného.*

Caroline náhle otevřela oči a zjistila, že hledí na naprosto neznámý strop, nádherně vymalovaný ornamenty v odstínech zelené a modré barvy. Ležela na širokém polstrovaném lůžku mezi pokrývkami a obklopená mnoha hedvábnými polštáři nejrozumnějších velikostí.

Podívala se na sebe a zjistila, že je oblečená ve volných kalhotách, které u kotníků byly svázány hedvábnými stužkami. Na těle měla košili s dlouhými rukávy, která jí halila ňadra, avšak břicho odhalovala.

Ne, není na velvyslanectví, to je jí teď už jasné. Je v harému. Unesli ji. Caroline ležela jako omráčená a snažila se ovládnout svůj dech. Místnost byla tichá, ale ona cítila, že v ní není sama. Až se posadí, co - a koho - uvidí?

ČTVRTÁ KAPITOLA

Pomalů se zvedla na loktech a zjistila, že jí její smysly neklamaly. Naproti divanu, na němž ležela, byla tři vysoká okna. Každé z nich bylo opatřeno sedátkem - na prostředním z nich seděl nějaký muž a četl si. Zády se opíral o zeď, nohy měl na podnožce před sebou a knihu si opíral o pokrčená kolena.

Něco ho muselo upozornit na její pohyb, ačkoli se snažila být co nejtišší, protože k ní otočil tvář a usmál se. „Tak jste se konečně probudila. Jak se cítíte?“

Caroline se posadila, když položil knihu na zem a spustil nohy, aby se postavil. „To jste vy! Takže jste to byl skutečně vy - tam, u sultána! Myslela jsem si, že vás poznávám, ale pak jsem si řekla, že si to asi jen představuju.“ Vlasy mu stále ještě splývaly na ramena, černé, jak jen vlasy černé mohou být, s náznakem modrého lesku. To mu dodávalo exotický vzhled, spolu s opálenou tváří: ani sultán nebyl snědší. Když se viděli poprvé, nevšimla si, že nemá krátké vlasy - zřejmě je měl svázané do copu. Ted si uvědomila, že právě díky tomu si myslela, že není Angličan.

„Když jsme se setkali na palubě, nevypadala jste zrovna ve stavu, že byste si mohla zapamatovat moji tvář.“ Vnímala, že se opět začíná červenat - a to jen při vzpomínce

na to, jak na něj na lodi nevědomky zírala. „Myslím, že bych se měl představit, protože jsem oproti vám ve nevýhodě.“

To je nejspíš pravda - ve všech smyslech toho slova. Přistoupil k ní blíž a ona si prohlédla jeho oblečení. Měl na sobě volné tmavé kalhoty stažené u kotníků stříbrnou brokátovou stužkou a přes ně tuniku z černého hedvábí, jemně vyšívanou stříbrnou nitkou, která mu sahala do půli stehů. Látky byla tak jemná, že mohla vidět obrysy bradavek i zvlnění jemných chloupků na jeho hrudníku. Připadalo jí to nesmírně vzrušující.

„Lady Morvallová, jsem Drew Fenton. Zaručí se za mne na velvyslanectví, kde jsem dobře znám.“ Pořád na něj zřejmě zírala, protože se usmál a pokračoval: „Jsem mladší syn vikomta Wellinghama.“

„Ano, vím, že jste - tedy pokud jste ten Andrew Fenton, který napsal knihu *Cesty Starodávnou Anatolií*. Mám ve svém zavazadle jeden výtisk.“ Tohle je vážně směšné. Je tady v exotické místnosti s mužem, který vypadal, jako by vystoupil rovnou z pohádek Tisíce a jedné noci, a přitom se jí představuje, jako kdyby spolu seděli u krbu v Almacku. A je to navíc on, jehož práce ovlivnila většinu jejích cestovních plánů.

„Jsem polichocen tím, že znáte moji práci.“ Drew přistoupil ještě blíž a posadil se vedle ní na divan. Byl od ní teď jen několik centimetrů - tak blízko, že vnímala zvláštní kořenovou vůni, která stoupala z jeho oděvu - zřejmě cedr.

„Vaše kniha byla pro mě hlavním zdrojem příprav na tuto cestu. Můj manžel měl vaši knihu v knihovně - stejně jako všechny vaše články pro Královskou archeologickou společnost. Četli jsme je společně.“

„Takže jste neplánovala jet sem sama?“

„Ne. William zemřel před osmnácti měsíci. Byl to jeho sen, jet se podívat do Otomanské říše.“

„Vaše cesta je tedy jakýmsi pietním aktem?“ zeptal se suše.

„Ne - ne úplně. Chtěla jsem sem také jet. Velmi. A je to rozhodně lepší než sedět doma s mým pompézním a nabubřelým nevlastním synem a jeho ženou. Musela bych se učit být úctyhodnou vdovou - a asi bych umřela nudou.“ Její slova na jeho tváři vyvolala lehký úsměv. Caroline se najednou cítila

nejistá, a tak rychle změnila téma. „Jak jsem se sem dostala? A kde to vlastně jsem?"

„Jste v mém domě. Omdlela jste v Kapali Carsi - na Velkém Bazaru, vzpomínáte si?"

„Pamatuju si, že se mi točila hlava a bylo mi horko."

„A co jste dnes pila? Asi toho nebylo moc, řekl bych. Navíc jste se tak hloupě oblékla, sešněrovala se do korzetu a navlékla na sebe všechny ty vrstvy látky." Ignoroval Carolinin rozpačitý výraz. „Už na audienci jsem si všiml, že jste bledá. Hned, jak mě Jeho Výsost propustila, šel jsem za vámi - kdybyste náhodou byla tak hloupá, abyste se hned nevrátila na vyslanectví."

Caroline v rozpácích a trochu hněvivě sevřela rty. „Děkuji vám, pane Fentone, ale nechápu, proč jste tam vlastně vůbec byl - a nebo proč jste mi zkrátka nezařídil odvoz na vyslanectví."

„Jste tady, protože jste omdlela přímo na prahu mého obchodu - *khanu*. Měl jsem za to, že bude nejlepší, když vás odvezu do pohodlí a vpravím do vás nějakou tekutinu co nejdříve. Proto jsme vás přivezli sem. Váš velmi nevnímový průvodce předal vzkaz na velvyslanectví. Slíbil jsem, že se tam vrátíte zítra, pokud se na to budete cítit."

„A to jim stačilo?" poznamenala hořce. „Věděli přece, že jsem sama a bez doprovodu v domě zcela cizího muže!"

„Jsem známá osoba. Zná mě i vyslanec a - jak jste zřejmě pochopila - i samotný sultán, který se mnou příležitostně konzultuje případy cestovatelů v jeho zemi. Přál se být ujistěn, že nenecháme vstoupit do země další lady Hester Stanhopeovou. Nepřál si další rozruch. Kromě toho chtěl vědět, že se o sebe dokážete postarat." Jeho šedé oči se vpíjely do její tváře.

„Chcete, abych zavolal někoho dalšího jako garde? Cítíte se se mnou v ohrožení?"

„Koho?" zeptala se Caroline opatrně.

„Některou z žen v mé domácnosti. Jednu z těch, které vás svlékaly, jak se jistě chcete už dlouho netrpělivě zeptat, ale nemůžete najít vhodná slova."

To bylo až nepříjemně přesné pozorování, uvědomila si Caroline. Proto přešla do útoku. „*Některou* z žen? Chcete říci jednu z vašeho harému?"

Muž se zasmál a ona podrážděně sevřela rty. „Ne, to jsem nemyslel. Nemám harém. Ano, pravda je, že jste v *selamliku*, což je mužská část domu, a ne, jak by to mělo být, v *haremliku*. Ale to neznamená, že ta část domu překypuje mými konkubínami. Nebo otrokyněmi - pokud vás trápí i toto. Ženy v této domácnosti jsou placenými služebními-jsou to pokojské, hospodyně, kuchařky-stejně tak, jako vaše služky v Anglii."

„Chápu," pronesla Caroline sevřeně. Cítila se vyvedená z míry svou nezkušeností. „A... paní domu nenamítá nic proti tomu, že zde jsem?"

„Máte na mysli mou milenku?" Drew se opřel do polštářů a skrčil pod sebe nohy. Měla pocit, jako by spolu leželi bok po boku v posteli.

„Ano." Rozhodla se, že se jím už nenechá přivést do rozpaků. „Předpokládám, že nejste ženatý."

„Už to tak je. A kromě toho nemám v současné době ani milenku." Chvilí ji tiše pozoroval. Caroline si najednou vybavila toho černého pantera na sultánově dvoře. A sultána. Tento muž vládl podobně silnou nepopíratelnou mocí, která se kolem něj téměř viditelně vznášela. „Mohla byste říci, že mám zrovna v oddělení milenek volné místo."

Takže má volno v oddělení milenek a navíc mi to říká? Nabízí mi snad zaměstnání? Ten arogantní ďábel! Žije asi na východě už moc dlouho.

„Omlouvám se," zařízl se jeho měkký hlas do jejích myšlenek. „Zapomínám na vaše zdraví. Prosím, napijte se - znovu celá žhnete." Drew vztáhl ruku a podal jí sklenici. „Je to pramenitá voda s pomerančovou šťávou a trochou medu, který by vám měl dodat energii." Podržel jí sklenici u rtů, dokud se nenapila. Pak si ji od něj vzala a dychtivě ji vypila až do dna.

„Poradím si sama, děkuji."

„Samozřejmě."

Opět se opřel a Caroline se znovu byla schopna nadechnout trochu volněji. Ano, ten nápoj ji rozhodně osvěžil.

„Co jsem to jen předtím říkal? Ach, ano - že v současné době nemám žádnou milenku, takže v mém domě není žádná hostitelka, kterou by mohla vaše přítomnost znepokojovat."

„To vás musí nesmírně zatěžovat," poznamenala Caroline ironicky.

„To ano." Roztáhl se na divanu přesně jako velká kočka, k níž si ho přirovnávala. „Dlouhý celibát je rozhodně velmi zatěžující zkušenost, nemyslíte?"

„To opravdu nemohu říci."

„To je tedy něco, skutečně! Usuzuji tedy, že konec vašeho manželství vám nezpůsobil žádnou velkou lítost a že jste od té doby měla v tomto směru náležitou pozornost."

„Ujišťuji vás, že konec mého manželství mi přinesl veliký žal. A navíc interpretujete moje slova chybně - a to bezesporu schválně. Velmi jsem mého manžela milovala. Samozřejmě však dáma nesetrvává v myšlenkách na *tělesných* požitcích, takže mi otázka dlouhého celibátu nepřišla na mysl," dodala s rudou tvář. „Moje drahá lady Morvallová! Opusťte mi, že se o tom zmiňuji, ale jestliže jste nepřemýšlela o *tělesných požitcích*, když jsme se setkali poprvé, nač jste myslela? Na krásný nový klobouk? Nebo na vyhlídku tureckých sladkostí?"

„Ach! Odmítám vám odpovědět, pane Fentone! Žádná dáma by vám na něco takového neodpověděla."

„Myslím, že to, nad čím jste přemýšlela, bylo toto." Drew se k ní naklonil, položil jednu ruku na opěradlo vedle ní a tím ji uvěznil svým tělem, ačkoli se jí nedotýkal -jen jedna jeho paže se spíše náhodou otřela o její bok.

Caroline se prudce nadechla, jako by ji popálil. V tom okamžiku ji Drew políbil. Na okamžik zůstala jako v šoku. Pak se mu chtěla vzepřít, jen aby zjistila, že ji jeho mocné tělo nepustí ani o milimetr. Jeho ústa se sevřela kolem jejích, pevně, avšak něžně. Vyžadovala od ní reakci, polibek. Jazykem jí přešel přes spodní ret, nejprve jemně, pak naléhavě, až otevřela ústa a dovolila mu, aby se svým jazykem dotkl jejího.

Bylo to tak zvláštní, líbat se s cizím mužem. Chutnal jinak, voněl jinak než ten, na kterého byla zvyklá. Vztáhla ruce, aby ho objala kolem ramen, a tak zjistila, jak se liší i jeho tělo.

William měl pevnou postavu a byl velkým mužem. I v šestapadesáti letech byl silný, byl schopný jet celý den na koni, pokud to bylo zapotřebí. Ale čas zjemnil jeho svaly, podložil je

podkožním tukem a povolil pokožku. Pořád byl mužný a pevný, ale Caroline ho vnímala zejména jako roztomilého.

Tento muž byl však pevný a tvrdý. Nikdo by o něm nemohl říci, že je jen *roztomilý* - jako by nikdo netvrdil, že by bylo možné mazlit se s černým panterem.

Svaly se mu vzdouvaly všude, kde se ho jen dotkla. Držel celou svou váhu na jedné paži, ale zjevně mu to nedělalo nejmenší potíže.

Drew si pohrával s jejím jazykem, dokud se pod ním nezačala neklidně zmítat. Pak se majetnický vnořil do vlhkých hlubin jejích úst. Caroline sama sebe slyšela sténat, když dobýval její ústa. Nedokázala mu déle vzdorovat a poddala se slasti, kterou jí poskytoval.

Nevěděla, jak dlouho ji líbá. Čas přestal mít jakýkoli význam. Ale její tělo reagovalo, vnímalo každou vteřinu svého vzrušení, dokud nezačalo být větší, než mohla vůbec ještě unést.

Byla si matně vědoma toho, že se proti němu vzpíná, snaží se setkat s jeho tělem, které bylo tak bolestně blízko jejího a přece se jí nedotýkalo. Zaryla prsty do jeho ramen, snažila se ho přitáhnout k sobě, když se z jejích vzdechů stalo sténání a ze sténání téměř vzlyky.

Drew v té chvíli opustil její ústa, sklonil hlavu a vzal do svých rtů a zubů její bradavku - přes lehké hedvábí, skrze něž vystupovala. Sál ji nemilosrdně, zatímco ona křičela a zmítala se pod muživou slastí jeho doteků.

Jen tímto svým uměním jí přivodil vyvrcholení - když Caroline přišla za chvíli k sobě, zjistila, že leží Drewovi v náručí. On ležel na zádech na polštářích a jednou rukou ji objímal.

„Možná, že nejsi zrovna roztomilý a mazlivý, ale leží se na tobě velmi pohodlně,“ zamumlala Caroline. Musela udržovat lehkou náladu: nebyla schopna vypovědět, co cítí, na co myslí.

„Mazlivý?“ Měla ucho přitisknuté na jeho hrud', a tak jeho hlas zněl až odněkud z hlubin jeho bytosti, hluboký a sexy. „Ty ses jen chtěla *mazlit*?“

„Ne!“ zasmála se. Mohla se buďto zasmát nebo plakat. Nedokázala si představit, jak se mu bude schopna po něčem takovém podívat do obličeje. „William, můj manžel, byl takový

mazlíček. A to byl jediný muž, s nímž jsem... kdy byla." Jakmile ta slova vyslovila, napadlo ji náhle, že není zřejmě nejlepší srovnávat jednoho muže s druhým jen chvíli poté, co se milovali. Určitě to bylo přinejmenším velmi netaktní.

„Takže to byl nějaký baculatý mladíček?" zeptal se Drew našťástí docela pobaveně.

„Williamovi bylo padesát šest let."

„Ach tak."

„Byl to úžasný muž." Byla podrážděná jeho povýšeným povzdechem, a tak se vzepřela na rukou a podívala se mu do tváře. Vyjadřovala slušný zájem - dokud se mu však nepodívala na ústa, která byla celá naběhlá z toho nekonečného polibku. „Měl rád ženy. A měl za to, že je velmi důležité, aby mě v posteli dokázal potěšit. Neuvědomovala jsem si, jak je to výjimečné, dokud jsem o tom nehovořila s ostatními ženami."

„Cožpak úctyhodné ženy mluví o těchto věcech?" zvedl udiveně obočí a naklonil hlavu na stranu.

„Samozřejmě, že o nich mluvíme." Caroline byla pobavená, vděčná za to vyrušení z pocitů těla, které rozhodně ještě ani zdaleka nebylo uspokojené a začalo se chvět novou touhou. „Samozřejmě velmi diskrétně - a jen vdané ženy. Ale většina z nich tělesnou lásku neshledává ani trochu příjemnou. I moje snacha - manželka mého nevlastního syna - vítá ranní nevolnosti, protože když je těhotná, Hubert ji *neobtěžuje*, jak tomu říká."

„Hubert tedy nepodědil umění svého otce?" Drew se opřel a držel ji teď tak, aby jí mohl hledět do tváře.

„Očividně ne. V posteli, ani v jiných oblastech, pokud je mi známo. Jak mohl drahoušek William zplodit takového nudného panáka, to mi nejde do hlavy - jediné, že by byl celý po své matce."

„Doufejme, že jeho žena je od přírody chladnějšího založení a nebude tím trpět, jako bys tím trpěla ty."

„Ano, to jistě." Caroline se najednou cítila divně. Nevěděla, co říct. O čem mluvit s cizím mužem, s nímž je zrovna v tak intimní situaci?

Drew za ni ten problém vyřešil. „Takže na té lodi jsi snila o milování?"

„Hm. Ano.“

Nedokázala se mu podívat do očí, hleděla však neustále na ta smyslná ústa. A pak níž, na hranatou bradu, na níž už se začaly objevovat stopy vousu. A ještě níž, na jeho šíji, snědou, jako byla jeho tvář, a prostoupenou svaly. Pak nechala cestovat své oči až k rozhalené tunice. Jaké by asi bylo dotýkat se ho na nahém těle?

„Osmnáct měsíců abstinence musí být hodně pro ženu, která je zvyklá na uspokojující sexuální život,“ poznamenal pomalu a líně Drew, zatímco ji prsty jedné ruky něžně hladil po zádech a šíji.

„To ano. Musíš si myslet, že jsem prostopášná, když jsem se chovala tak, jak jsem se chovala, ale přesto jsem za to vděčná...“ Zachvěla se pod jeho doteky a snažila se svou reakci neúspěšně skrýt.

„Chceš ještě?“

Podívala se do jeho šedých očí a četla v nich něhu - cítila, jak se uvnitř ní něco tvrdého a dlouho studeného rozplývá ve vroucné chtění. „Velmi rád bych tě poznal... naprosto a úplně,“ pokračoval. „Ale myslím si, že se tady hodně zanedbalo, a tak bychom si to vše neužili tak dlouho, jak bychom chtěli. Myslím, že bych se nejprve měl nějakou dobu věnovat víc tvému krásnému tělu, Caroline.“

PÁTÁ KAPITOLA

„Já..." Co může říct? Snila o tom, že si najde milence, někoho, kdo se jí bude líbit - a teď je tady skutečně úžasný muž, kterého už dobře zná z jeho knihy. A navíc je víc než ochoten naplnit každou touhu jejího těla. Buď to sní -nebo je to realita. Ať je to jakkoli, nebude tak hloupá, aby tuto příležitost zahodila. „Ano," řekla nakonec prostě a naklonila hlavu k Drewovu polibku.

Ale ukázalo se, že líbání není jeho okamžitou prioritou. „Máš na sobě pořád ještě moc oblečení," řekl jí, stáhl jí hedvábnou tuniku přes hlavu a sklonil se, aby se pustil do perlových knoflíčků jejího živůtku. Cítila, že má plná a těžká ňadra - byl div, že knoflíčky vůbec ještě držely.

„Ach," povzdechl, když je konečně uchopil do dlaní. „Jak jsou krásná... a jak bělostná."

„Měl by ses také svléknout," naléhala Caroline a snažila se získat aspoň stín své obvyklé rovnováhy. Nebyla schopna však ničeho - jen zalapala po dechu, když Drew začal svými palci dráždit její bradavky. „Chci se tě také dotýkat."

Byla jeho tělem fascinovaná - bylo tak zvláště pevné, zároveň však pružné a hladké. Stáhl si svou vlastní tuniku, ale hned ji chytil za zápěstí, když se ho chtěla dotknout. Na opálené hrudi se mu rýsoval každý jednotlivý sval, dokonce

i pod stíny hustých tmavých chloupků, které mu rašily na hrudi a mizely za páskem volných kalhot.

„Počkej," vydechl zastřeně a držel jí obě zápěstí pravou rukou za hlavou. „Nebud' tak nenasytná."

Nenasytná? Jak bych mohla nebyt nenasytná, když se mnou dělá tohle! Nebo - ach, můj bože - tohle? „Drewe," zasténala, když jí svými rty sál bradavku, zatímco volnou rukou si pohrával s druhou.

„Ano?" vzhlédl k ní a jeho oči mu ďábelsky zářily.

„Prosím... nepřestávej."

„Nemám ani ten nejmenší úmysl přestat." Vztáhl ruku k pásku, kterým byly staženy její kalhoty v pase. „Naopak, mám v úmyslu konečně pořádně začít." Jeho dlaň vklouzla za povolený pásek, až dosáhla na blond kudrlinky mezi jejími stehny. Jeho prsty ji nesmírně něžně dráždily, až nakonec jeden z nich vklouzl do jejích vlhkých hlubin.

Skoro se styděla za to, jak horká a vlhká pro něj je, jak jeho dotek vymazal z její hlavy všechno ostatní, kromě touhy po dalších polibcích a dotecích. Caroline se proti němu vzepnula, šla vstříc jeho prstům. On v odpověď zasunul svou ruku hlouběji a téměř ji opět poslal svým uměním před okraj vyvrcholení.

Zoufale se snažila počkat, aby mu nedala najevo svou slabost a touhu. Zdálo se jí však, že přesně ví, kde a jak se jí dotknout, aby ji vzrušil. Dlouhé minuty ji držel na pokraji vyvrcholení, kdy se zmítala pod jeho něžnými doteky a hlazením, dokud nezačala sténat a křičet. Pak si na ni plnou vahou lehnul a začal ji líbat, ale jeho zkušené prsty ani na okamžik nepřestaly s tou něžnou torturou.

Cítila sílu a tlak jeho erekce, která pulzovala na jejím bříšku jen přes tenkou látku jeho kalhot. Její představivost se začala zabývat tím, jak ho do sebe pojme - a to stačilo k tomu, aby se konečně vrhla přes okraj. Věděla, že tentokrát nahlas křičela, slyšela svůj vlastní hlas mlhou sexuálního vzrušení, až nakonec celá roztresená, horká a lapající po dechu padla na Drewovu širokou hrud'.

„Ach..." vypravila ze sebe. Víc nebyla schopná. Cítila, jak sklopil hlavu a políbil ji na čelo, na její zpcené vlasy.

Předpokládala, že se usmívá, ale bylo jí to jedno - ona sama zářila jako vydlabaná dýně.

Pohládila ho po hrudníku a vnímala kontrast mezi jeho horkou vlhkou pokožkou a jemným ostřím jeho tmavých chloupků. Dlaněmi laskala místa hned pod jeho podpaždím. „Máš tady tak jemnou kůži," podivila se.

„Tvoje je tam také jemná," pohládl ji na stejném místě. „Velmi, velmi jemná."

„Ano, ale ty jsi muž."

„To je tedy skutečně pravda," pousmál se. „A myslím, že jsme právě velmi zřetelně demonstrovali, že ty jsi žena. Máš hlad? Nechám něco přinést, jestli chceš."

Otočila se, aby se mohla předloktím opřít o jeho hrud' a prohlížela si jeho tvář. „No..." Jeho horní ret byl výrazný, linie spodního plná a smyslná. Měla chuť se do něj zakousnout.

„Tohle jsem nemyslel, moje malá prostopášnice. Máš chuť na jídlo? Kdy jsi naposledy jedla?"

„Nevím." To bylo ještě někdy v jejím starém světě. „Asi při snídani. Ne, byla jsem moc nervózní na to, abych jedla. Vlastně asi včera u večeře."

„V tom případě se musíme pořádně posilnit. Ale nejdřív ze všeho - *hammam*."

„Ty máš svoje vlastní lázně? Byla jsem tak zklamaná, že je na velvyslanectví nemají. Chtěla jsem požádat o návštěvu veřejného *hammamu*."

Drew vstal z divanu a přetáhl si tuniku přes hlavu. Caroline hleděla chtivě na jeho tělo, ale když se k ní otočil a podal jí její vlastní tuniku, rychle sklopila zrak. „Není důvod, aby ses obtěžovala s živůtkem a všemi těmi knoflíčky," poznamenal lakonicky a ostře zatleskal.

Téměř ve stejné vteřině se otevřely dveře a do místnosti vkročily dvě mladé ženy. *Musely tam stát celou dobu: musely mě slyšet, jak křičím!* Caroline cítila, že se zase bezmocně červená.

„Drew, *pašo?*" uklonila se starší z nich, která na sobě měla krásnou tuniku z bavlny a bílé pytlovitě kalhoty svázané u kotníků červenými stužkami.

„Hariko, Caroline *hanim* si přeje vykoupat. Pomůžеш jí, prosím, se Sahibou?"

Dodal něco v turečtině, nad čím se obě ženy pousmály. Harika však pouze řekla: „Samozřejmě, Drew *pašo*. Půjдете s námi, Caroline *hanim*? Lázně jsou připraveny."

Caroline ze sebe vypravila úsměv a snažila se vzpomenout si na to, jak se řekne turecky *děkuji*. Avšak z nějakého důvodu jí vůbec nepracoval mozek. Harika vztáhla ruku, aby jí pomohla vstát.

„Prosím, Caroline *hanim*, chtěly bychom si procvičit naši angličtinu, mluvte na nás. Sahiba také trochu mluví, ale nemáme dostatečnou příležitost."

„Harika je *kalfa* tohoto domu - hlavní služebná," vysvětlil jí Drew. „Až se vykoupeme, najíme se."

Vykoupeme? Přece se nebude koupat se mnou? Ale Drew za ní nešel, a tak se nechala dvěma dívkami odvést. Celou cestu chodbami ji jemně vedly za paži, jako by tušily, že potřebuje fyzickou oporu.

„Nikdy jsem ještě nebyla v *hamamu*," svěřila se jim. „Jsem zvědavá a těším se."

„Opravdu? Jsem si jistá, že se vám to bude líbit. Drew *paša* má jedny z nejlepších lázní v Konstantinopoli. Mohu se zeptat, Caroline *hanim*... je to pravda, že lidé v západních zemích se koupou ve velkých kádích plných horké vody? Že v nich sedí?"

„Ale ano, jistěže je to pravda." Dívky s odporem nakrčily nosíky. „Tady je to snad jiné?"

„Ale samozřejmě." Sahiba otevřela vyřezávané dřevěné dveře a pobídlá Caroline skrze dlážděný předpokoj do prostorné místnosti s dlážděnými lavicemi podél stěn a množstvím kouřících měděných konvic v kamenných nádržích. Místnost byla jen spoře osvětlená - světlo sem padalo jen několika otvory v klenutém stropu a vykreslovalo zářící body na podlaze.

Služky pobídlý Caroline, aby se posadila a začaly vše chystat - sbíraly bílá plátěná prostěradla, kusy mýdla a množství nádob a lahví. Harika vše ještě naposledy zkontrolovala, spokojeně přikývla a oznámila: „A teď, Caroline *hanim*, vás nejprve svlékneme."

Caroline, nahá až na lněný přehoz, byla přivedená k vykládané dřevěné lavici před jednou z bublajících nádrží. „Ted' vás třikrát celou umyjeme," pokračovala Harika a nevšimala si Carolinina mírného protestu, když jí začala mydlit na pažích. „Sahiba vám umyje vlasy, pak je namočí do mandlového oleje, poté do vaječného žloutku, pak je opět umyje a opláchně růžovou vodou."

Caroline měla pocit, že to trvá celou věčnost. Poté, co překonala první rozpaky z toho, že je celá omývána, poddala se nevyhnutelnému. Harika si navlékla na ruce drsně tkanou rukavici a začala Caroline intenzivně třít. Nakonec, po konečném opláchnutí čistou vodou z malých konvíček, nasadily Caroline na nohy dřeváky s hedvábnými vložkami a vedly ji na mírně nejistých nohou, aby si lehla na měkké ručníky rozprostřené na vyvýšené platformě uprostřed místnosti. Možná ji ted' nechají odpočívat?

Sahiba zvedla ruku a dotkla se Carolininých vlasů - od čela až ke konečkům. Caroline vyčkávala, pak však vykřikla, když jí začal chladný olej stékat po pleti. A na těle cítila další olej.

„Co to děláš?" ptala se Caroline. „Přestaň!"

Harika jí stáhla lněný přehoz a začala jí vtírat olej do celého těla.

„Prosím, nevrťte se tak, Caroline *hanim*. Musím tímto prvním olejem pořádně promazat celé tělo."

„*Prvním?*" zalapala Caroline po dechu, když jí ho Harika začala vtírat do nohou.

„Ano. Budou tři oleje," vysvětlovala jí Sahiba. „První na změkčení a zvláchnění kůže, druhý na naparfémování a třetí, který učiní pokožku citlivější."

Citlivější? Ještě o něco citlivější? Vždyť tady křičím, jen se mě dotknou! Nebylo však úniku - něco takového by obě dívky patrně hluboce urazilo. Caroline povolala na pomoc léta anglické výchovy v poddajnosti a použila ji na to, aby se nechala naprosto a dokonale rozmazlovat.

Nakonec Sahiba rozčesala Caroline vlhké vlasy. „Ted' přejdeme do chladnější místnosti a tam si odpočnete. Také vám tam uschnou vlasy," oznámila jí.

Caroline trochu nejistě v dřevácích přešla do další místnosti, kde byla opět zabalená do čistého prostěradla. Uprostřed stála fontánka a u zdi hluboký divan. Na podlaze stála *hookah* - vodní dýmka, zatímco polštáře vedle divanu byly pokryty zlatými talíři naplněnými ovocem.

„Ted' si musíte trochu odpočinout," povzbudila ji Harika. „Já ted' půjdu do kuchyně a postarám se o to, aby bylo připraveno jídlo.“

Dívky zmizely v mraku vůně mandlového oleje a růžové vody. Caroline ležela zesláblá na divanu. Co by asi řekl Hubert, kdyby ji tady viděl? Ta myšlenka ji rozesmála.

„Co tě pobavilo?“ To byl Drew, který se nonšalantně opíral o jeden z bohatě vytesávaných sloupů. Kolem boků měl jen malý ručník - jinak nic.

„Přemýšlela jsem, co by na to řekl Hubert," přiznala se. „Myslím si, že by byl šokovaný do hloubi srdce.“

„Chudák Hubert. Musí mít strašný život.“ Drew přistoupil k ní a posadil se - ručník se mu tím pohybem vyhrnul až nad stehna. Caroline upřeně zírala na vodní dýmku. „Večeře bude asi za deset minut.“ Cítila jeho pohled, který se propaloval pod tenkou látku, jíž byla zahalená. „Může být ale také klidně až za hodinu. Máš velký hlad?“

„*Velký* zas tak moc ne," připustila a skousla si ret, když opět pocítila vzrušení. *Musím být asi nenasytná*, pomyslela si v mlze. Ani s Williamem nečekala od milování nic jiného než jeden orgasmus a trochu lidské blízkosti. Ale toto se s ničím, co zažila, nedalo srovnat. A čím víc dostávala, tím víc chtěla.

Drew odhrnul cípy jejího přehozu a jedním prstem hladil její naolejovanou a vonnou pleť. Caroline se slastně protáhla jako kočka.

„Nádhera," zamumlal Drew. „Ukaž, ať se na tebe podívám.“

Než mohla jakkoli protestovat, odhrnul celý přehoz a plnou dlaní jí pohladil břicho až k jejímu centru. „Proboha, přestaň!“ Takové otevřené zkoumání jejího těla jí připadalo skutečně skandální.

Drew na tom však zřejmě nic skandálního neshledával. Sklonil se a polbil ji na rozevřené rty její svatyně, lehce ji začal

laskat jazykem a podrobil její nejintimnější místa smrtelně požitkářskému zkoumání. Caroline zalapala po dechu a zaklonila hlavu, pak se nechala vést jeho něhou k vyvrcholení - ne jednou, ale hned dvakrát.

„A teď, řekl bych, je řada na mně." Vtlačil ji svou váhou do divanu, i když její většinu se snažil nést na opřených loktech. Caroline cítila netrpělivé pulzování jeho erektce mezi stehny na místě, které bylo rozcitlivěné jeho ústy.

Otevřela oči a hleděla do jeho šedých, které se vpíjely do její tváře.

„Nejsem pro tebe moc těžký?" Potřásla hlavou. „Chvěješ se. Naháním ti snad strach?"

„Ano," přikývla. „Ale nepřestávej. Nesnesla bych, kdybys teď přestal."

Drew začal lehce pohybovat pánví proti ní, lehce tlačil, až ji jeho dotečky už přestaly znepokojovat a ona se uvolnila. Bez vědomého rozhodnutí se Caroline začala pohybovat s ním, když se do ní vnořil, a z lehkého houpání se stalo pozvolné zanořování.

Caroline se nepřestávala podívat nad tím, jak může být tak velký a mužný, a přitom tak něžný. A najednou zjistila, že už nechce, aby byl něžný. Sevřela svoje nohy kolem jeho boků a stiskla je. „Drew, prosím tě-víc-ještě hlouběji... ach, ano!"

Okamžitě pochopil, co její přerývané prosby znamenají, vzal si ji tvrdě a rychle, zatímco ona křičela uchvácenou slastí i štěstím, že s ním dokáže držet krok, že dokáže vnímat tak intenzivně, jak by nikdy nečekala.

Na celém světě náhle neexistovalo nic jiného než dotek jeho pokožky na její, jeho ruce, rty, pot a vůně, jeho vzrušení a naolejovaná vonící pleť, teplo, kterým jí plnil a potěšení z toho, že mu dává stejnou rozkoš jako on jí. Když mu hleděla do tváře, každý rys jí sděloval, že to, co spolu prožívají, je vzájemně silné a výjimečné.

Náhle k ní sklonil hlavu, uchvátil její ústa, vsunul do nich svůj jazyk a několika dalšími pohyby způsobil, že se její svět roztříštil na malé kousky a nechal ji zesláblou a šťastnou. Poskytl jí dnes tolik orgasmů, že je už ani nepočítala, ale

tentokrát to bylo jiné. A to jen proto, že Drew teď byl součástí jí samotné a ona si byla každíčkou vteřinu vědoma jeho těla, jeho dechu, jeho očí, které upíral pevně do jejích i poté, co se od ní odtáhl. Vzápětí hlasitě zasténal, na okamžik nad ní ztuhl a pak na ni zcela bezvládně a vyčerpaně padl.

Kolem se rozhostilo ticho...

ŠESTÁ KAPITOLA

Drew ležel naprosto uvolněně. Měl pocit, že by nedokázal pohnout ani jediným prstem. Pod ním leželo Carolinino měkké pružné tělo, spojeno s jeho tak dokonale, jako by je vytvořil nějaký sochař z jednoho kusu hlíny. Jako by někdo odpreparoval jeho kůži, cítil každý nejjemnější pohyb jejího pulsu a vnímal každé její nadechnutí. Vůně její neparfémované pokožky mu vnikala do vědomí spolu s vůní jejich vášně.

Postupně se jeho mysl začala navracet ze vzdálených galaxií. „Netížím tě moc?“ zeptal se s očima pořád zavřenýma a s tváří přitisknutou k její.

„Ano,“ přiznala se a její dech ho pohladil na spánku. „Ale líbí se mi to.“

„To je dobře, protože nejsem schopen se pohnout.“

Trošku se pod ním zavrtěla. Pak, očividně spokojená, ho objala oběma rukama a ztichla. Drew se přinutil myslet na to, co cítí - protože tomu ani trochu nerozuměl. Šel za tou ženou ze Serailu jen proto, že o ni měl starost, a proto, že vzrušila jeho tělo a vzbudila jeho zájem, když ji viděl na lodi.

Miloval se s ní jednoduše proto, že byla krásná a chtěla ho. Ale pak najednou zjistil, že není schopen přestat. A nebylo to jen proto, že chtěl pro sebe také nějakou tělesnou

rozkoš - to si uvědomoval náhle zcela jasně. Mohl by si ji vzít jen jednou - a uspokojit je oba. To mohlo stačit. Ale místo toho ji chtěl milovat pro její vlastní potěšení a rozkoš, chtěl vidět, jak reaguje na jeho doteky a péči, znovu a znovu.

Byla tak citlivá a vnímavá... a mohla by se mu stát drogou, obsesí! A něco takového si nemůže dovolit. Ne potom, co se stalo s Marou. Do ní byl hluboce zamilovaný, a tak sám sebe jako blázen přesvědčil, že ji s sebou může vzít do divoké Anatolie a postarat se tam o ni. Že ji může ochránit. A ochraňoval ji, ano - proti nepřítelům mohl bojovat mečem a pistolemi, svou znalostí tamějšího kraje a jeho divokých koutů. Ale nemohl bojovat proti horečce - proti horečce tu křehkou dívku ochránit nemohl, daleko od lékařů a civilizace. A Mara zemřela - a spolu s ní zemřela i jeho ochota milovat kohokoli dalšího.

Od té doby měl milenky, které byly ženami světa: zkušená a exotická stvoření, která byla spokojená, když na něj mohla čekat v pohodlí domova, než se vrátí z výpravy. Žádná z nich mu nedala ani v nejmenším najevo, že pro ni je něčím víc než člověkem, s nímž si vzájemně vyměňují uspokojující pocity. Jeho city nemusely být nikdy ve hře: a tak to bylo mnohem bezpečnější a pohodlnější.

Ale tato žena, kterou objímal, není žádným takovým ptáčkem ze zlaté klece. Určitě si ji nemůže koupit za nic na světě. Na druhé straně není nezkušená, aby ho s očima doširoka otevřenými nekriticky obdivovala. Caroline je vdova, nezávislá, inteligentní a odvážná.

Vzpomínal na to, jak ji poprvé uviděl na lodi. I když očividně umírala rozpakami, stála pevně nohama na zemi tam, kde by se jiná žena uchýlila k hysterické reakci. A během audience se před sultánem ukláněla s ladností, jako by byla ve známém prostředí plesového sálu v Clarence House a vládce před ní žoviální a přátelský anglický regent. A přitom dobře viděl, že se lem její sukně chvěje trémou a obavami.

„Myslím, že mi zmrtvěly obě nohy.“ Ten šepot v jeho uchu způsobil, že otevřel oči a nadzdvihl se natolik, aby jí viděl do tváře, zjemnělé po milování.

„Promiň mi to.“ Odkulil se na jednu stranu a objal ji jednou paží. „To bylo -“

„Moc pěkné?“ dokončila s úsměvem a oči jí pobaveně zářily. „Já pro to nemám vůbec slov.“

„Ani já ne,“ připustil. „Ale ano, bylo to velmi pěkné.“ Zjistil, že ho uchvacuje její plachý úsměv. Nebyla si jistá, co by měla dál říci - uvědomil si s potěšením, že je s ním natolik uvolněná, že ji to ani nepřivádí do rozpaků.

„Je těžké konverzovat v takové poloze, že?“ vysvobodil ji. „Navečeříme se?“

„Ano. Neměla bych to asi říkat, ale jsem úplně *vyhladovělá*.“

„To bude tím cvičením,“ podotkl Drew líně a pomohl jí na nohy. Znovu si uvázel kolem pasu ručník. „Jen zatleskej, až budeš připravená. Služky ti přinesou tvoje šaty.“

Tvoje šaty neznamenalý ovšem její vlastní šaty, jak zjistila. Namísto toho jí služebné nabídly lehký kaftan v několika odstínech modré, protkávaný zlatou nitkou a bohatě vyšíváný na lemech, a měkké trepy vyšíváné zlatem a se zdviženou špičkou.

Harika se Sahibou jí rozčesaly vlasy, takže jí spadaly v těžkých masách na ramena. Pak jí je svázaly modrou hedvábnou stužkou.

„Jste velmi krásná,“ poznamenala Harika vážně. „Budete po boku Drewa *paši* vypadat velmi pěkně. Je tak tmavý, a vy tak světlá.“

Podržela Caroline zrcadlo a ta málem zalapala po dechu. Toto přece není ona. Věděla, že je dost hezká. Ne tak krásná, aby získala reputaci *krasavice*, ale dost, i když byla blondýnka, které momentálně nebyly v Anglii příliš v kurzu.

William vždy trval na tom, že je kráska. Ale William, bůh mu požehnej, jí byl oddaný a neviděl na ní ani tu nejmenší vadu. Přisahal jí, že je nekrásnější ženou na světě i toho strašlivého dne, kdy spolu šli k vévodkyni z Beaufortu na ples, a jí se zrovna toho rána vyrazil pupínek přímo na špičce nosu.

Teď ovšem po žádném pupínku nebyla ani stopa. Její plet', mírně políbená sluncem do barvy světlého medu, byla hladká a lesklá se. Její vlasy bohatě zářily a svým leskem soupeřily se

zlatem na jejím kaftanu. Její ústa byla napuchlá a rudá od dlouhého líbání. A oči, o kterých si vždy myslela, že mají nezajímavý šedivý odstín, zářily azurem, jak se od nich odrážela látka kaftanu, který měla na sobě.

A ten oděv, který se jí zdál tak volný, jí spadl přes řadra takovým způsobem, že jejich tvar dokonale opisoval, než spadl ke křivkám pod nimi.

„Nevypadám tak špatně," odpověděla opatrně, jak jí to velela léta výchovy ke skromnosti a otažitosti. Zdálo se jí neslušné mít na sobě tak málo oblečení. Kaftan ji zakrýval od ramen k špičkám nohou, ale pod ním byla - až na hedvábnou košilku - nahá. *A Drew to bude moc dobře vědět*, pomyslela si s lehoučce erotickým zachvěním.

Když se objevila v místnosti, kde jim mělo být servírováno jídlo, Drew povstal z polštářů na zemi s ladností, která jí vzala dech. Pak mu pohlédla do tváře a na okamžik zapomněla dýchat úplně.

„Caroline."

„Drewe," vypravila ze sebe. „Je mi líto, že jsem tě nechala čekat, ale služby mě zase chtěly celou vyleštit!"

Řekla to jako žert, aby odlehčila atmosféru, ale viděla, že jeho oči na ni hledí s čímsi, co mohla být jen touha.

„To máš štěstí," řekl a usadil ji do polštářů k dlouhému stolu přeplněnému tácy s lahůdkami. Kdyby ho za posledních několik hodin tak dobře nepoznala, ani by si nevšimla lehkého zakolísání v hlasu, které naznačovalo, jak je vzrušený. „Můj vlastní masér má pocit, že mě dostane do formy jen tím, že mě vykartáčuje koňským kartáčem, pak mi vytluče všechnu sílu ze svalů, které najde, a nakonec do mě zarývá prsty ve snaze najít ty, u kterých se mu to nepodařilo."

Caroline se zasmála. Raději se odmítla v myšlenkách zabývat Drewovým nahým tělem, a tak sáhla po sklenici se zlatě zabarvenou tekutinou a opatrně usrkla. Jablečný džus s medem a kořením jí stékal hrdlem a dodával jí novou energii.

„Dodržuješ zdejší zvyky a nepiješ alkohol?" zeptala se ho.

„Ano, ačkoli na velvyslanectví piji víno. Nekonvertoval jsem k islámu, jestli se ptáš na tohle. Jen nechci urážet svým

chováním ostatní v mojí domácnosti. Na cestách na žádné víno stejně nenarazím, takže je jednodušší zvyknout si na abstinenci."

„Chystáš se opět brzy cestovat? Nebo teď jen píšeš?" Caroline si vzala z tácu jednu plněnou paštičku a zakousla se do křupavého těsta. Bylo naplněno delikátní směsí mletého kořeněného masa a ovoce. Vychutnala si ji a pak sáhla po další. „To je vynikající."

Souhlasně přikývl nad jejím názorem a vzal si, když mu nabídla tác. „Plánuji výlet do Kapadokie, abych našel prastarou vesnici vytesanou ve skalách. Pověsti říkají, že by měla být na okrajích údolí Ihlara. Celá ta oblast je mimořádná, ale žádní západní cestovatelé ještě o ní nepodali zprávy. Než pojedu, chci dokončit článek pro Královskou archeologickou společnost o mešitě svaté Sofie. Kromě toho musím ještě vyřídit pár záležitostí se správcem mého *khanu*."

„Budeš pryč dlouho?" Na tácech byly další lahůdky -tenké plátky kuřecího nebo krůtího masa, bohatě polité zlatou omáčkou. Sbíhaly se jí sliny. Caroline si jeden z plátků vzala na talíř a začala z něj uždibovat.

„Asi půl roku, možná o něco déle." Očima visel na jejich ústech, když viděl, jak si olizuje rty a vychutnává se zavřenýma očima delikátní jídlo.

„A s čím vlastně ve svém *khanu* obchoduješ?" zeptala se. Věděla o těchto obchodech, tak velkých, že by se do nich vešla celá karavana velbloudů. Obklopovaly město ze všech stran a tvořily centra, kde se shromažďovalo bohatství celé otomanské říše, když odsud proudilo zboží výměnou za zlato.

„Mám na skladě hedvábí, jako každý. Vyšívané látky z Anatolie. Jantar, nebroušené diamanty - cokoli, o čem si myslím, že může najít kupce v Evropě. Zrovna jsem se vracel z cesty do Říma, abych si promluvil s mým tamějším agentem."

Caroline očima bloudila po bohatě vyřezávaných stěnách, nádherných závěsech, hedvábí a brokátu.

„Přemýšlíš, jestli to stačí k tomu, abych zaplatil svůj dům a cestování?"

Začervenala se. „No... vlastně ano. Omlouvám se - bylo to ode mě nevyhované."

„Je snad nevychované předpokládat, že by džentlmen mohl žít z obchodování?" podotkl trochu ironicky, ale ne nelaskavě.

„Ano," přitakala upřímně. „Takový hloupý přístup! Jako kdyby samotný původ nějak zázračně přinášel bohatství! Sama jsem pohrdala lidmi, kteří zahlíželi na ty, kteří se vrátili zpět do Anglie, když předtím zbohatli tvrdou prací. A přitom ti lidé, kteří jimi pohrdali, byli až po uši v dluzích - a komu dlužili? Obchodníkům, krejčím, obuvníkům."

Drew si naplnil sklenici a točil s ní v prstech. „Vždycky jsem byl odhodlaný, že budu psát a cestovat. Můj otec měl pro mě jiné plány. Byl jsem druhorozený syn, a tak můj osud ležel podle něj ve vojenské kariéře. Když jsem však poukázal na to, že nejsem schopen plnit rozkazy, což ostatně věděl sám dobře z první ruky, oznámil mi, že místo toho tedy nastoupím do diplomatických služeb. Domníval se, že s jeho rozhodnutím budu spokojený, když tak rád -jak to nazval - *vandruju po světě a seznamuju se s cizinci*. Opatrně jsem mu vysvětlil, kam chci jet. Dodal jsem, že se zajímám o archeologické výzkumy a studium jiných kultur - to vše trvalo asi deset minut. Pak jsme se dostali do jedné z našich obvyklých a velmi hlasitých hádek, která skončila tím, že mě vydědil a vyhodil z domu."

„To mohl udělat?" zeptala se Caroline šokovaně.

„Jsem mladší syn, nemá ke mně žádné povinnosti, takže to udělat mohl, ano." Drew svrástil tvář. „Nebudu předstírat, že to bylo příjemné. Kdyby moje matka byla ještě naživu, omluvil bych se a snažil bych se s ním pro její dobro vyjít. Ale ona už nežila, takže jsem se plný spravedlivého hněvu a se srdcem v kalhotách - což bych samozřejmě nikdy nepřiznal - obrátil ke svému otci zády a odešel jsem."

Naklonil se přes stůl a podal jí tác s masovými kuličkami. „Tyhle jsou vynikající. Ochutnej. A dej si také salát a chléb. Dědeček mi řekl, že je otec zatracený blázen a že se mu podobám. Dal mi pět set liber ve zlatě a řekl mi, abych šel a postaral se sám o sebe. Tak jsem to udělal."

„A pořád ještě nejsi se svou rodinou ve styku?" zeptala se. Pak zjistila, že už ani neví, kolik těch úžasných masových kuliček snědla, a trochu provinile sáhla po salátu.

„S bratrem a jeho rodinou jsem ve styku. Poslal jsem jeho ženě ke svatbě prvotřídní hedvábí se značkou mého obchodního domu - jen proto, abych rozzlobil otce. S Gilesem si píšeme pravidelně. Také se vídáme, když se dostanu někdy do Anglie. Stará se mi o majetek, který by mi připadl dědictvím - chce mi ho odevzdat, až starý pán konečně zemře, což je od něj skutečně čestné a laskavé."

„Ano, to je," přikývla Caroline. „Bylo by strašné, kdybys byl naprosto odtržen od své rodiny v Anglii. Předpokládám, že tvůj bratr myslí hlavně na tvoje potomky, aby měli v Anglii nějaký majetek."

Promluvila velmi vroucně, myslela přitom na své vlastní bratry a jejich vzájemnou loajalitu k sobě navzájem i k ní. Nebyla připravená na ten chladný pohled, který se objevil na Drewově tváři. Uvědomila si, že se pletla do jeho nejsoukromějších záležitostí a začervenala se rozpaky. „Omlouvám se. Nemám žádné právo něco takového jakkoli komentovat."

Drew se usmál a napětí pominulo. „Ne, to není pravda. Svěřil jsem se ti, takže máš plné právo reagovat. Je dobré, že mám někoho, s kým mohu o těchto věcech mluvit. Žiju opravdu plný život, ale někdy jsem hodně osamělý." Potřásl sám nad sebou hlavou a usmál se. „Bože, to zní tak lítostivě! Za chvíli mě budeš litovat - ačkoli, kdyby se to stalo, mohl bych vytěžit něco příjemného z tvé touhy mě utěšit."

Caroline na něj po straně pohlédla.

„Mám dojem, že jsme už oba zjistili, že k tomu, abys mě dostal do postele, nemusíš spoléhat na jakékoli pocity soucitu." Povzddechla si. „Což je velmi ponižující a pokořující myšlenka."

„Skutečně?" Drew odložil talíř s ovocem, z něhož jedl, a pohlédl na ni. „Proč?"

„Protože... no, přece proto, že je to šokující... neúctydné... ne - přestaň se mi smát!"

Pořád ještě se smál, když vstal, sedl si k ní a políbil ji - jeho rty chutnaly po kandovaném ovoci a koření. „Nemáš závazky. Jsi dospělá. Nikdo neví, kde jsi. Nikoho to nezraní. Nikomu tím neublížíš."

„Všichni na vyslanectví vědí, že jsem tady.“ Olízla si rty a její oči se pod jeho upřeným pohledem rozostřily. Cítila mezi stehny známý puls vzrušení.

„Ti si myslíš, že spím ve svém *khanu*. Zmínil jsem se o tom minulý večer, když jsem večeřel na vyslanectví. Mám tam vzácný náklad jantaru. Připomněl jsem ten rozhovor sekretářů, když jsem mu předával vzkaz ohledně tebe. Opravdu jsem v něm vzbudil obavy o bezpečnost mého skladu.“

„Tys mu lhal?“

„To jistě ne. Jen jsem hovořil o fámách, které se objevily, že nějaký gang zlodějů má o ten jantar neobyčejný zájem. To ostatní si pak už přibarvil sám.“ Díval se na ni. „Jsi nezávislá žena. Nezáleží na ničem jiném než na naší diskrétnosti. A teď ochutnej ten medový koláček.“

„Jsem už plná,“ protestovala a měřila si medový zákusek posypaný ořechy. „No, možná kousíček...“

„Pak z tebe olížu ten med,“ nabídl jí Drew a lžičkou jí ukrojil kousek koláčku. „Jez prsty - a hodně se zamaž,“ poškádlil ji.

Caroline si vzdorně vzala vidličku a začala jíst jako pravá dáma, opatrně se snažila zamezit tomu, aby kapající med stekl na její bradu nebo prsty.

„Ty d'áblice.“ Díval se na ni, jak jí, a ona se prudce začervenala. Nechápala, jak se mu podařilo v ní probudit takový uragán pocitů během jednoho jediného dne? Bez ohledu na to, o čem ji přesvědčoval, pro ni bylo *skutečně* hrozné to, že ztratila nad sebou a svými city veškerou vládu.

Pokud tedy šlo jen o něj. To byla strašná myšlenka - co když by byla takhle chtivá s *jakýmkoli* mužem, s nímž by se ocitla sama? Co když je ve svém srdci přelétavou a zkaženou ženou?

„O čem to zase přemýšlíš?“ zeptal se jí. Caroline si uvědomila, že sedí, dívá se do prázdna a drží prázdnou vidličku před ústy.

„Ach! Jen o něčem v tvé knize. Znovu jsem si četla pasáže o Alindě - nechápu, jak můžeš určit stáří těch řezeb.“

„Tak, že je srovnám s ostatními jinde, které byly datovány v souvislosti se známými řeckými pracemi,“ vysvětlil jí.

Jestliže byl překvapen, kudy se ubírají její myšlenky, nedal to najevo. Umyl si prsty v misce s teplou vodou, v níž plavaly plátky citrónu, utřel si je do plátěného ubrousku a opřel se, hotov odpovídat na její otázky.

„Takovým způsobem se datují všechny starožitnosti?“ Konečně jí na prstech ulpěl med. Caroline si je nepřítomně olízala a odložila tác. „Nad tím jsem vždycky přemýšlela. Dělá se to tak třeba i s objekty ve starém Egyptě?“

„Přeceňuješ moje znalosti o starém Egyptě.“ Nevěřila tomu ani na vteřinu. „Ale ano, dělá se to stejně. Často nedokážeme určit jednoznačné stáří předmětu, a tak jen řekneme, že je starší nebo mladší než některý, který je datován přesněji.“

Chvíli spolu hovořili, až se začaly stíny pomalu protahovat a muezzini začali svolávat věřící k večerní modlitbě. Po nebi létala hejna holubů, kteří se vraceli do svých hnízd. Zvuky z ulice se pozvolna měnily a začaly být jemnější a tišší.

Služky přišly zapálit lampy, uklidily stůl a přinesly jim kávu. Před Drewa postavily vodní dýmku - *hookah*. Spíš si s ní pohrával, než že by skutečně kouřil, a ona byla hypnotizovaná jeho dlouhými prsty na vyřezávaném náustku, když hovořili. Občas si potáhl a naplnil místnost zvukem bublající tekutiny, následovaný vonným kouřem, který ještě zvyšoval smyslnost celé situace.

Caroline toužila vodní dýmku okusit, bála se však. Určitě by skončila v záchvatu kašle a dušení - a nechtěla zkazit kouzlo okamžiku.

Zvenčí se k nim nesla i vůně jasmínu, která se mísila s tureckým tabákem a způsobila, že se jí točila hlava. Vzduch byl vlídný, už nebylo horko a ve zvuku Drewova hlasu bylo snadné ztratit pojem o čase. Bylo jí teplo, dobře se najedla, byla namasírovaná a umytá a celé její tělo bylo promilované do smyslného uvolnění. Nepřítomně přemýšlela nad tím, že kdyby uměla příst, asi by předla...

SEDMÁ KAPITOLA

Drew se naklonil a odložil svůj šálek s kávou, pak se protáhl. Bože, už dávno se necítil tak dobře. A to je před nimi ještě celá dlouhá noc. Hodiny, kdy bude moci prozkoumávat tělo této fascinující ženy, dokud ji nebude znát naprosto dokonale. Hodiny, kdy se bude moci s ní těšit a dokonale se uspokojit, takže ty znepokojující pocity, které v něm vzbuzuje, vyblednou a on na ni bude moci pohlížet jako na kteroukoli jinou předchozí milenku.

Caroline je dobrá posluchačka. Schoulila se na hromadě polštářů, poslouchala vše, co jí říkal, a reagovala množstvím otázek, jež mu odhalily, jak mnoho toho přečetla i míru jejího porozumění tématu. Očividně měla přístup k velké knihovně a inteligenci, která ji vedla v tom, jak tento poklad používat.

Teď ale budou zkoumat něco jiného než starověké civilizace. Vstal z divanu a přistoupil k ní, hotov ji vzít do náruče a odnést do postele.

Byl přivítán jemňoučkých pochrupováním a šustotem hedvábí, jak se snažila zavrtat mezi polštáře s výšivkami tulipánů a lilí v odstínech šarlatové a zelené. Drew nad ní stál a lehce se pousmál. Takhle tedy končí jeho fantazie o noci plné sexu. Jestliže chtěl, aby zůstala vzhůru, měl mít všech pět pohromadě a nenavádět ji, aby ochutnala od všeho,

co se ocitlo na jejich stole. Jemně ji vzal do náruče a odnesl ji do své ložnice.

Služky už připravily lůžko a odhrnuly přehoz. Postavil Caroline na nohy a něžně jí šeptal do ouška: „Zůstaň tak na chvíli, miláčku. Klidně se na mě pověs.“

Poslušně, i když jen napůl probuzená, se na něj pověsila, zatímco jí přetáhl kaftan přes hlavu, na chvíli zaváhal, když viděl lehkou košilku, kterou měla pod ním, ale pak ji nechal na místě. Těšit se z její nahoty, když byla vědomou účastnicí jejich hrátek, bylo v pořádku. Tohle by však zavánělo slídičstvím - a to se mu nezamlouvalo.

Svlékl si vlastní oblečení a položil se vedle ní. Přetáhl přes ně lehký přehoz. Ne kvůli chladu - spíš proto, aby zakryl znepokojující tvary jejího těla.

Caroline vedle něj spala naprosto uvolněně tak, jak ji položil, zatímco on ležel a hleděl na stíny, které se sbíraly na stropě, a snažil se vymyslet plán, jak lépe opevnit svůj *khan* před eventuálními zloději. Byla to ta nejméně erotická věc, na kterou dokázal myslet, ale stejně mu to nepomáhalo. Věděl, že ho zřejmě čeká hodně, hodně dlouhá noc.

Caroline si uvědomila, že v její ložnici někdo dýchá. Ležela a naslouchala nezaměnitelně mužskému dechu, zatímco se zvolna probouzela. Pak si uvědomila, kde je. *Drew*. Je s *Drewem* - a zřejmě v jeho posteli. Snažila se upamatovat, co se dělo večer, ale dokázala si vzpomenout jen na to, že až příliš mnoho jedla a pak naslouchala *Drewovu* povídání a kladla mu všechny ty otázky, které pokrývaly několik stran jejího diáře. Pak v její paměti barvy místnosti začaly blednout a z jeho hlasu se stalo monotónní mumlání - musela v jídelně usnout.

A co bylo pak? Caroline otevřela jedno oko a zvedla hlavu, aby viděla na svoje tělo. Byla oblečená v lehké hedvábné košilce, kterou měla večer pod kaftanem. S pocitem úlevy si opět lehla a pak se usmála sama pro sebe. Takový nesmysl - strávila s tímto mužem, kterého sotva zná, nesmírně intimní den - a teď se stará o to, jestli není v jeho posteli náhodou nahý? *Idiote*.

Ach, ale jak dobře se cítím! Skoro ta slova pronesla nahlas. Mohla by jít k oknu a vykřičet je na ulici, tak hlasitě jí zněla v hlavě. Cítila se, jako by každý její sval a nerv byl pokrytý sametem, vnímala, že její pleť je stokrát citlivější, než kdy byla, a na všech skrytých intimních místech cítila sladkou bolest.

Drew spal. Ano, rozeznávala zvuk hluboce spícího muže, ani se na něj nemusela podívat. Ležela o chvíli déle klidně, teprve pak se k němu otočila tváří - jako dítě, které si nechá na stole oblíbený pamlsek, aby odkládalo požitky z jeho vychutnání.

Když se tedy nakonec obrátila k němu, zjistila, že leží nahý, natažený na zádech a s rukama založenýma pod hlavou.

Přehoz byl shrnutý v nohách postele a omotaný kolem jedné jeho nohy. Asi je neklidný spáček, pomyslela si a opět se vrátila ke svému zkoumání.

Mohla obdivovat každý jeho sval, a tak ležela s hlavou podepřenou na lokti a prohlížela si jeho dlouhé řasy, lícní kosti i vlasy, které ležely volně na polštáři. Byla v pokušení odhrnout mu jeden pramen z čela, ale odolala mu.

Pokud by se neholil, jeho vous by byl tak tmavý jako sultánův, uvědomila si, když si prohlížela temný stín rašicích vousů na jeho čelisti. Zajímalo by ji, jaký by byl pocit jej po té zdrsňelé tváři pohladit. Chloupky na hrudi měl stejně tmavé, ale jemnější a kudrnaté. Caroline vztáhla ruku a jemně ho pohládila. Ani se nepohnul. Co by se asi stalo, kdyby se dotkla jeho bradavky? Reagovala by stejně, jako když je vzhůru?

Zkusila to jedním prstem. A bradavka se pod jejím dotykem okamžitě vztyčila a ztvrdla. Ucukla rukou, ale pak se jemně dotkla i druhé - s tímtež výsledkem. Zadržela dech a posunula dlaň na jeho ploché břicho - a kousek níž. Pak přestala.

Ležel naprosto uvolněně. *Celý* byl uvolněný - i ta jeho úžasná část, která jí poskytla tolik rozkoše. Ted se ale začala hýbat, jako by žila svým vlastním životem. Caroline pohlédla provinile na Drewovu tvář, ale jeho víčka se ani nezachvěla a jeho dech byl právě tak pravidelný jako předtím. Nechala svou ruku ležet na jeho podbřišku a roztáhla prsty. Nebylo pochyb - reaguje na její dotečky i ve spánku. A je vzrušený.

Nic, co by tě mělo nějak rozrušit, říkala si v duchu. Spí. Neví kdo ho hladí. Ale naléhavá potřeba dotýkat se ho stejně nezmizela. Nechala svoje prsty sklouznout ještě níž, do jeho tmavého ochlupení a dotkla se lehce špičky jeho erecke, která byla pořád větší... a větší...

Každou chvíli se určitě probudí, vezme situaci do svých rukou. A ona - úctyhodná Caroline Morvallová - už nebude tak skandálně hladit spícího muže. Už nebude muset dávat sama průchod své prostopášnosti. Toto nikdy s Williamem neudělala, uvědomila si najednou. Vždycky byla tou pasivnější, tou, kterou miloval. Z šeptaných informací a pomluv dalších vdaných žen zjistila, že některé ženy -zkažené a podivné - tohle dělají. Ale dobře vychované manželky nikdy.

Caroline cítila, jak je jeho erecke horká na dotek. Nechala na ní položenou ruku, zkoumala ji a zjistila, že pokožka penisu je mnohem hebkší, než si myslela. Touha jej hladit byla větší než jakékoli zábrany, a tak se jí poddala.

Pohládila jej od špičky ke kořenu - a zpět. A znovu. Drew na polštáři otočil hlavu ze strany na stranu. Caroline ztuhla v pohybu, ale když zjistila, že jeho dech se nezměnil, uvolnila se.

S hrůzou si uvědomila, že chce udělat něco jiného. Políbit ho - *tam*. Některým mužům se to zřejmě líbí: paní Bartholomeová šokovala a uvedla do rozpaků celou skupinu vdaných žen, když se jim svěřila s hrůzou svojí dcery, po níž její manžel něco takového vyžadoval. Dámy se poté shodly, že je to úchylné chování, které muž snad může požadovat od nevěstky - nikdy však ne od své manželky.

Ale proč ne? přemýšlela Caroline. *Přece by nebylo nic šokujícího na tom, kdybych ho políbila jinam. Tak proč ne tam?* Ale *tam* šlo o víc než o polibek, jak pochopila z šeptání a syčení žen. A to znělo velmi... odvážně. Navíc... něco takového by ho mohlo probudit. Hlazení ho však zatím neprobudilo...

Co když to udělá špatně? *Pokud ho nekousnu, snad nic špatné neudělám*, usoudila nakonec a po centimetrech se posouvala po posteli níž a níž.

Sklonila se k němu a přitiskla rty k jeho tepající erekci, pak opatrně ochutnala jeho pokožku jazykem. Koření, jeho vůně,

muž... vůně, kterou se začala učit rozpoznávat jako *jeho*. Chutnal jí, líbilo se jí mít na jazyku jeho sametově hladkou pokožku. Přisunula se k němu blíž, sebrala všechnu odvahu a vzala ho do úst.

Nebylo to vůbec takové, jak čekala. Cítila se najednou vzrušená, mocná, roztřesená touhou, která se v ní vzmáhala. Caroline se napřímila, posunula se mezi jeho nohy, shrnula si vlasy na záda a opět se k němu sklonila.

Je to nádhera, uvědomila si. *Taky mě takhle intimně líbal. Musí to být v pořádku.* Instinktivně začala při svém laskání užívat rty a jazyk, ztracená pro vnější svět, zaměřená jen na to, aby se naučila toto nové umění. Ruce měla opřené po stranách jeho boků a měla pocit, jako by jeho tělo začalo reagovat, jako by se do jejích úst začal nořit. Její opatrné pohyby se staly jistějšími, když následovala jeho rytmus. Zrovna, když si říkala, že už ví, jak na to, Drew vyvrcholil.

Prudce se nadechla a posadila se. Chtěla zajít až tak daleko? Nevěděla. Věděla jen to, že byla vzrušená jako ještě nikdy a šokovaná možností, že ho probudila. On však pořád spal, ačkoli hlasitě zasténal. Jeho tvář i hrud' lehce zčervenaly.

„Miluju tě,“ zašeptala a pak ztuhla při zvuku vlastního hlasu. *Ne. Miluju Williama. Tohoto muže neznám...*

Ale znáš, ozval se uvnitř ní jiný hlásek. *Četla jsi jeho práce, dostala ses do jeho myšlenek, povídala sis s ním, milovala ses s ním. Víš, že je statečný a inteligentní a že tě dokáže rozesmát i rozkřičet samou vášní. A William je mrtvý.*

Ale... Caroline sklouzla z postele a zjistila, že spí na pěti matracích navršených na sobě. *Princezna na hrášku*, pomyslela si, když vyběhla z ložnice a vešla do prvních dveří, které našla. *Dnes bych si nevšimla, ani kdyby pod ty matrace někdo nasypal celý pytel hrachu.*

Uvědomila si, že je v Drewově pracovně. U okna stál anglický psací stůl, na němž ležel stoh papírů, který byl zatížen kusem mramoru. Vlastně to je mramorová ruka, uvědomila si, když se podívala blíž - a její prsty spočívaly na dokumentech skoro ochrannitelsky. Viděla, že papíry jsou popsány jeho rukopisem, nechtěla však slídit.

A všude kolem byly knihy - některé poznávala z Williamovy knihovny, ale většinou pro ni byly naprosto neznámé a nové. Kromě toho byly na všech volných plochách mapy - připíchnuté na zdech, zatížené knihami na divanu, srolované a uložené ve všech koutech.

Ta, která visí nad stolem, musí být mapou jeho další výpravy, došlo jí. Uklidnila se a začala se soustředit. Prohlédla si ji, snažila se to místo zařadit, ale žádná místní jména nepoznávala. Jedno místo bylo však označeno velkým křížem. *Ihlara*, četla. To musí být to místo. K mapě byly připíchnuté i další poznámky, citáty z jiných prací, nějaké otázky. Na jednom papírku stálo: *Byzance? Určitě*. Na dalším, který byl umístěn u jakési citace z mnišských spisů, bylo napsáno: *Jen kláštery? To určitě ne*.

Caroline stála a četla si poznámky, snažila se v nich najít nějaký smysl a najít vodítko, které by jí řeklo, kde se ono místo nachází. *Chci to tam vidět. Nové místo, které nikdo nikdy ještě neprozkoumal, nezmapoval. Jaká je to příležitost! A on mi dovolí, abych s ním jela. Ví, že tomu trochu rozumím. A ví, že mám opravdový zájem...*

Najednou za zády ucítila pohyb. Otočila se a viděla Drewa, který měl přes ramena přehozený župan a klidně na ni hleděl. „Měl jsem sen,“ poznamenal klidně.

Drew se probudil celý roztřesený. Ještě nikdy, ani v dobách té nejdelší sexuální abstinence, neměl takový sen. A to ještě k tomu celý předchozí den strávil v posteli a milováním - určitě mu teď nic v tom směru nechybí. Tak co jen ten sen mohlo vyvolat? Byl tak reálný, že bylo těžké věřit, že byl pouhou představou. *A jakou představou... pomyslel si vroucně. Carolininy rty, její jazyk... Ach bože, neprobudil jsem ji?* Pocítil náhlé rozpaky, stiskl čelist a otevřel jedno oko.

Byla pryč. Drew zasténal a posadil se, chtěl si sevřít hlavu v dlaních - a zjistil, že se dívá na jeden světlý vlas, který se zachytil na vnitřní straně jeho stehna. A mezi nohama zřetelně viděl otisk dvou kolien vytlačených v matraci.

To nebyl sen. Roztřeseně padl opět na polštář. A co to znamená? Je v tom nějaký rozdíl? Ne, není. I když díky tomu připadl na pár zajímavých nápadů, pokud jde o jejich společné ráno.

Ale kde je Caroline? Přehodil nohy přes postel, natáhl si volné kalhoty a přehodil přes sebe župan. S hledáním pásku se nezatěžoval. Byla v první místnosti, kam se podíval - v jeho pracovně. Stál v otevřených dveřích a pozoroval ji, jak si prohlíží jeho mapu, hlavu na stranu, nádherný vodopád jejích vlasů. Světlo dopadající zvenčí vykreslovalo její nahou postavu s grafickou dokonalostí skrze lehkou košilku.

Musel zřejmě vydat nějaký zvuk, protože se obrátila a při pohledu na něj celá zčervenala.

„Měl jsem sen," poznamenal klidně. Snažil se ovládnout, aby k ní dvěma kroky nepřistoupil a nevzal si ji přímo tam, na svém stole a nezničil pod jejich těly poznámky pro Královskou archeologickou společnost.

„Ach." Přitiskla si ruce na čelo. „Ale to nebyl..."

„Já vím." Zvedl jeden dlouhý vlas. „Měla ses podívat po důkazech."

„Moc se omlouvám." Dívala se na něj s jakousi smutnou odhodlaností. Byl zmatený, ale nechtěl to dát najevo. „Nikdy jsem neměla... ne, když jsi spal... ale nemohla jsem si pomoci."

„Nemusíš se za nic omlouvat," odpověděl Drew vřele. „Ale udělej to ještě jednou, až budu při sobě."

„Nemyslím si, že jsem to udělala správně." Mnula si v rozpacích ruce. „Nikdy jsem to ještě nedělala. Myslela jsem si, že bych tě nedokázala potěšit, kdybys byl vzhůru."

Drew na ni nechápavě hleděl a pak k ní přistoupil. „Co tím chceš říct?"

„Myslela jsem, že to bude očividné," řekla Caroline tenkým hláskem. „Nikdy jsem se tak ještě žádného muže nedotýkala. Víím, že je to velmi odvážné a šokující chování -asi si myslíš, že jsem zkažená až do morku kostí. Ale já jsem se tě chtěla dotýkat. A pak... pak už jsem nedokázala odolat."

Je daleko nevinnější, než jsem si myslel. Toto je žena, která byla hýčkána milencem ve středním věku. Ted' objevuje nové světy. A bojí se jich. A to je moje ztracená vina.

„Chtěla jsem tě potěšit - i sebe. Jsi velmi krásný," řekla mu s upřímností, která mu vzala dech. Snažil se dát dohromady, ignorovat skutečnost, že se před ním nervózně chvěje. Chtěl ji obejmout.

„Caroline, děláš ze mě někoho, kým nejsem. Neznáš mě."

„Ale ano, znám. Četla jsem, co jsi napsal, a mluvila jsem s tebou. Víím, jaké to je se s tebou milovat, a víím, že jsi typ muže, který dokáže oblouřit ženu, jež ze sebe udělala blázna na lodi. A víím, že jsi džentlmen."

Ach. Ano, jsem džentlmen a je na čase, abych se na to rozpomněl a vrátil ji zpět na vyslanectví, než ke mně začne cítit to, o čem se obávám, že k ní začínám cítit já.

Obrátila se. Teď, když se zbavila tíhy přiznání, cítila se uvolněnější. A neměla zřejmě ani ponětí, jaký účinek na něj má.

„To je tvoje nová expedice?" ukázala na mapu.

Drew se na ni podíval.

„Ano."

„Vezmi mě tam s sebou." Obrátila se k němu a položila mu dlaně na hrud'. „Vezmi mě do Kapadokie."

Do místnosti se prodralo kalné ranní světlo. Její stříbřitě šedé oči, hladká pleť a zlaté vlasy se změnily v tvář Mary. Najednou před sebou viděl její horečnaté tmavé oči a potom zbrocenou tvář, když se jí snažil vpravit mezi rty nápoj a léky, které měl k dispozici.

„Drewe?"

Mara ho také prosila - prosila ho, aby ji vyléčil. Ale on to nedokázal.

„Ne." Vyštěkl to slovo jako nadávku. „Ne. V žádném případě!"

OSMÁ KAPITOLA

„Absolutně nepřipadá v úvahu!" Toto není jen odmítnutí, uvědomila si Caroline. V jeho hlasu se ozýval hněv a ještě něco jiného, čemu nerozuměla. Ustoupila polekaně o pár kroků a zastavila se až o ostrý okraj stolu. Cožpak ji jen tak odmítne? Po tom všem, co mezi nimi bylo?

„Proč ne?" zeptala se a přinutila se hovořit klidně a rozumně, jako kdyby ji odmítl vzít s sebou na vyjížďku v parku, místo odmítnutí jí samé - i toho, co mu celým srdcem nabízela.

„Není to bezpečné. Nemůžu se o tebe starat. Byla bys pro mě jen zatracená přítelkyně!" Drew přešel na druhý konec studovny a začal rolovat mapy s energií, která naznačovala, že by raději někomu zlámal vaz. „Tohle není nějaká projížďka pár kilometrů podél pobřeží, aby ses mohla kochat romantickým výhledem na nějaké římské zříceniny! Tohle je poušť! A step a kmeny, které jakživ neviděly bílého Evropana! Sám nemám jasno v tom, kam jedu a co mě tam čeká. Budu toho mít dost sám. Nemůžu se zdržovat tím, že budu ještě ke všemu dělat průvodce nějaké turistce!"

„*Turistce?*" vydechla Caroline popuzeně. Tohle nemůže být pravda. Musí se to každou vteřinu změnit. Musí mu to prostě jen pořádně vysvětlit. „Já ale přece nejsem turistka.

Jsem cestovatelka. Abych se sem dostala, projela jsem celou Evropu, přečetla jsem všechny knihy a informace, které se mi dostaly pod ruku, mám v úmyslu najmout jen ty nejlepší průvodce a ochranu -"

„I moje prateta, které je osmdesát, by se se zkušeným průvodcem mohla sem dostat. Ale ty bys pak vstoupila do naprosto jiného světa, rozumíš? Jsi mladá žena. Mladá *svobodná* žena." Jeho slova na ni dopadala s nelítostností bušících kladiv. Štítem racionality, kterou si kolem sebe vztyčila, se začala prodírat bolest. A vědomí, že za malou chvíli její bolest bude zřejmě ještě daleko větší, ji začala mást myšlenky.

„Nemáš nejmenší představu o tom, co na východě očekávat - jen to, co sis o tom přečetla v nějakých knížkách. Začala by ses hroutit v okamžiku, kdy by ses dostala z dosahu velvyslanectví, to ti garantuju!"

„Měla jsem úspěšnou audienci u sultána," připomněla mu rozhorleně. Vztek je lepší než to, aby se tady před ním zhroutila a ukázala mu, jak moc se cítí zraněná, říkala si v duchu.

„Měla jsi úspěšnou audienci, protože já blázen jsem mu řekl, že budeš v bezpečí a že se necháš přesvědčit, abys jela jen do pobřežních oblastí, kam Evropané jezdí daleko častěji. Mýlil jsem se. Proč jsem si proboha myslel, že se budeš chovat rozumně? Neměla jsi ani dost rozumu na to, abys jedla a pila adekvátně ke zdejšímu klimatu! Omdlela jsi na Bazaru a já jsem tě musel vysvobodit. Mluvíš o tom, abych tě vzal do Kapadokie, ale nemáš ani nejmenší ponětí o tom, kde to vlastně je!"

„Samozřejmě, že mám! Je to v Anatolii!" Výraz, který nasadil, jí řekl, že takové vzdálené určení mu ani zdaleka nestačí. „Je to v centrální Anatolii. Trochu na jih. Ach bože, nedívej se na mě tak! Nač jsou pak mapy?" Vztyčila se a napráhla k němu třesoucí se ruku. „Vždyť jsem ti řekla, že si najmu průvodce!"

„A jak budeš vědět, komu můžeš věřit?" Drew se jedním ramenem opřel o stěnu a pozoroval ji zpod přivřených víček. Snažil se zachovat klid.

„Zařídím se podle rad velvyslanectví." Už ho prosila. Kam se poděla její hrdost? Caroline o ni bojovala - bojovala o to, aby se

v této scéně změnila ze zhrzené milenky, která o něco zoufale prosí svého milence, ve zkušenou spolucestovatelku, která projevuje rozumná přání, jež on bezdůvodně odmítá splnit. Rozhodla se, že ho musí přesvědčit... Nemůže ji teď opustit. Teď ne.

„Opravdu? V Konstantinopoli je jen velmi málo mužů, kteří znají cestu a jsou spolehliví. A kteří by navíc byli ochotni doprovázet někoho z Evropy - ženu! Ty, kteří tady jsou, najímám já.“

„Pokud bych jela s tebou, nemusela bych hledat nikoho dalšího, ne?“ poukázala logicky na očividné. Viděla, že ještě víc zúžil zrak. „Složím se na to s tebou, jestli tě trápí toto.“

„Ne, to mě rozhodně netrápí. Trápí mě něco jiného -kromě toho, že bych musel po celou expedici poslouchat kdákání ženských. Trápí mě to, že bych jel do relativně neprozkoumané divočiny s velmi cenným objektem, který by na sobě mohl mít velkým písmem napsáno *ukradni mě*.“

Caroline odložila komentář urážející poznámky o kdákání žen. „O jakém cenném objektu mluvíš?“

Drew vztáhl ruku a prohrábl se masou jejích blond vlasů. „Přece o tobě, má drahá. Byla jsi celá rozrušená z existence harému, šokovaná tím, že si někdo může držet v zajetí ženy jen pro své potěšení - ale to tady dělá mnoho mužů, nejenom sultán. A ženy v těchto harémech jsou skutečné otrokyně. Zajatkyně, které se kupují a prodávají.“

A hádej, které z nich mají největší cenu? Evropanky. Blondýnky.“

„Jen se mě snažíš zastrašit,“ řekla a snažila se, aby se jí slyšitelně netrásl hlas.

„Ale samozřejmě,“ řekl Drew líně, pak se pohnul tak rychle, že nestačila ani mrknout, chytil ji za obě zápěstí a přidržel jí ruce nad hlavou. Pak ji přitiskl tvrdě ke zdi a zajal ji svým tělem. Skrz tenkou látku cítila jeho pevná stehna a teplo jeho nahého hrudníku, jeho dech jí ovíval tváře. Hleděl na ni nebezpečně přivřenýma očima. „Kdo ví, kde teď jsi?“

„Věď to na velvyslanectví. A ví to i Izmael.“ Jen hrdost jí zabránila prosit o to, aby ji pustil - a jen díky hrdosti ještě držela

pohromadě. Její tělo se chvělo. S hrůzou si uvědomila, že ani sama neví, zda je to strachem nebo čirou touhou.

„A kdo to řekl na velvyslanectví?"

„No... přece ty."

Drew se jen ďábelsky pousmál.

„A pokud jsi to náhodou neudělal, Izmael jim určitě řekne, co se stalo."

„Izmael se dá najmout. A já platím dobře. Jsem Drew *paša*" pronesl s dech beroucí arogancí.

„Nevěřím ti." *Ta nekonečná okna se žaluziemi sultánova paláce, mříže na oknech, dvě stě žen, které jsou odsouzeny sloužit chťící a rozmarům jednoho jediného muže...*

„Možná se s tebou nechci otravovat na své cestě, ale je skutečně velkým pokušením nechat si tě tady, dokud se nevrátím." Jeho ústa se k ní sklonila a dotkla se jejích. Lehkost, s níž ji věznil, jí připadala urážlivá. Caroline prudce zvedla jedno koleno.

Drew se pousmál a prostě se k ní přitiskl, takže jí uvěznil i nohy, kterými teď nemohla vůbec hýbat, a pokračoval v lenivém průzkumu jejích úst.

Teď už neměla ani jedinou pochybnost o tom, jak se cítí. Byla vzteky bez sebe. On si to zjevně užíval, to bylo vidět. A podle toho, co četla v hloupých románech z nakladatelství Minerva o všech těch ženách, které byly blahem bez sebe, když se ocitly v objetí nějakého primitivního dobyvatele, by si to užívaly i ony. Caroline ne. Slíbila si, že až se z této směšné situace dostane, bude si stěžovat přímo vydavateli.

A kousla Drewa do rtu.

To fungovalo dokonale. Ustoupil a třel si hřbetem ruky ret. „Vy, má drahá lady Morvallová, děláte víc potíží, než za kolik stojíte."

V tom okamžiku mu Caroline vyťala políček. K jejímu vzteku se ani nepohnul. „Nejela bych s vámi ani na konec ulice, kdybyste mě o to požádal!" *Ano, jela bych. Jela bych. Jen jedno slovo... Řekni jen jedno slovo...*

„Výborně," odsekl. „V tom se spolu dokonale shodneme. Teď pojedete zpět na vyslanectví, pěkně se budete týden nebo dva

potulovat po Turecku, najmete si průvodce, který vás odveze do Bursy. Pak si nakoupíte nějaké drahé hedvábí a vrátíte se rychle domů."

Hleděla na něj. Vztek z ní pomalu vyprchal a zůstal jen ledový chlad. Toto není Drew - ne skutečný Drew. Z nějakého důvodu se jí chce zbavit. Ale až od chvíle, kdy projevila přání s ním jet. Co řekla, že to v něm vyvolalo tak hroznou reakci, že se ji snaží zastrašit a udělat ze sebe někoho, koho si znelíbí?

Jeho šedé oči na ni ironicky hleděly. Chtěly ji přesvědčit, aby to všechno vzdala, chtěly ji přesvědčit o jejím strachu. Strach... To je ta další emoce v jeho očích. Ale čeho se bojí? Má strach, že by se mu příliš přiblížila? Nebo že by se do něj mohla zamilovat?

To se samozřejmě stalo. Ano. Jak by se mohla nezamilovat? A musela si k tomu vybrat zrovna muže, který se dokázal vyrovnat se vším na světě - kromě zamilované ženy.

„Ano, to udělám," odpověděla ledově a zahalila se do zbytků své hrstosti. „Přeji vám, abyste měl na své expedici úspěch, a těším se, že si o ní nakonec něco přečtu. Jsem si jistá tím, že když vás nebude rušit ve vaší veledůležité práci žádné *kdákání ženských*, budete mít úspěch."

Prošla ke dveřím tak blízko něj, že se lemem své košilky otřela o jeho brokátový župan. Ať do ní udeří hrom, jestli mu ukáže, jak moc ji zasáhl. Kdyby ji teď zastavil... kdyby něco řekl... „Závidím vám vaši svobodu, pane Fentone. A závidím vám vše, co uvidíte. Ale také vás lituji. Nezávislost je obdivuhodná, ale jste si jist, že víte, od čeho utíkáte?"

Neřekl na to nic, neudělal nic, aby ji zastavil. V chodbě silně tleskla rukama a dvě služebné se zjevily jako kouzlem.

„*Gunaydin*" pronesla rychle. Měla pocit, jako by její mysl fungovala na dvou rozdílných úrovních - jedna byla zmatená a plná bolesti, ta druhá chladná a zaostřená.

„Dobré ráno, Caroline *hanım*," popřály jí společně.

„Musím se hned vrátit na vyslanectví. Můžete mi, prosím, přinést moje šaty a objednat mi kočár?"

Sahiba pohlédla na pootevřené dveře pracovny.

„Drew *paša* si nepřeje být vyrušován," oznámila Caroline hlasitě. Dveře se za ní zavřely s hlasitým prásknutím, které bylo jasnou odpovědí.

Takže tohle je tedy konec poměrně neobyčejného zážitku. Ted' to vše musí prostě hodit za hlavu, zapomenout na to, že se zamilovala a rozhodnout se, co udělat dál. *Jak jednoduché a prosté*, pomyslela si divoce.

Kdyby poslechla Drewa, svěřila by se prošlapaným turistickým stezkám a chovala by se jako úctyhodná anglická dáma. Když poslechne ten malý zvoneček uražené pýchy a strachu, který se jí usadil někde v žaludku, sedne na nejbližší loď a popluje zpět do Anglie. Ale pokud by měla poslechnout svoje srdce, musela by se vrátit do studovny a říct mu, že ho miluje. Její lásku by jí však hodil do obličeje, tím si byla Caroline jistá. A hluboko uvnitř věděla, že podruhé by takové odmítnutí neunesla.

A co na to říká moje hlava? zamyslela se, když následovala dívky do převlékárny, kde byly pověšeny její čisté a neposkvrněné šaty.

„Caroline *hanim?*“ ozvala se Harika a pozorovala ji ustaranýma očima.

„Co je? Ach, omlouvám se. Jen jsem nad něčím přemýšlela.“ *Mysli, plánuj, přežij- Tak jsi to udělala, když umřel William. Musíš sebrat odvahu. Můžeš žít bez lásky.* Přitiskla si ruku k ústům a úspěšně skryla vzlyk, který jí málem unikl. „Prosím. Musím okamžitě odejít.“

„Lady Morvallová!“ Pan Hamilton jí téměř běžel vstříc, když se na nádvoří vyslanectví objevil její kočár. „Díky bohu! Zrovna jsem chtěl poslat lékaře, aby vás prohlédl -přes to, co říkal pan Fenton.“

„Dobré ráno, pane Hamiltone.“ Caroline mu dovolila, aby jí pomohl vystoupit a mírně se zakymácela. Udivilo ji, jak rychle přivykla tomu, že na sobě neměla upnuté šaty. Ted' měla pocit, jako by byla zabalená v balíku a čekala na odeslání. A to, že její mysl momentálně nespolupracovala s jejíma nohama, taky moc nepomáhalo. „A co pan Fenton přesně říkal?“

„Že byste měla alespoň čtyřicet hodin odpočívat a že se jeho služebné o vás postarají. Ujistil nás, že to není nic víc než vyčerpání z horka a nedostatku tekutin..." Vzal ji za paži a vedl ji dovnitř. „Pošlu pro doktora Remauda. Pracuje pro francouzské vyslanectví, ale považujeme jej za nejlepšího v celém širokém okolí."

Caroline potlačila úsměv nad tím, že tak brzy po válce bývalí nepřátelé čile spolupracují. „Ne, to není potřeba. Personál pana Fentona se o mne postaral naprosto dokonale. Cítím se mnohem lépe."

„Viděla jste se s panem Fentonem?" zeptal se sekretář a snažil se až příliš okatě znít lhostejně.

Většinu doby jsem měla zavřené oči... „Měla jsem příležitost poděkovat mu za jeho laskavost," odpověděla Caroline vyhybavě. „Mám za to, že vám sdělil, že bude nocovat ve svém *khanu*." *Lže tak snadno - jsem snad jen další oklamáný blázen? Ale byl tak něžný... tak vášnivý... tak...*

„Ano, samozřejmě," odpověděl pan Hamilton s úlevou. „Měl jsem trochu obavy, abych nedostal od velvyslance vyčíněno, že jsem za vámi neposlal vaši služebnou, ale měl jsem za to, že by to znamenalo nevhodné vyjádření pochyb ohledně záměrů pana Fentona. A konečně, velmi dobře jej tady všichni známe." Usmál se. „Jsem ale přesto rád, že mne můj instinkt nezklamal."

Samozřejmě, pane Hamiltone, pomyslela si Caroline nepřítomně. *Pan Fenton byl dokonalým hostitelem. Dal mi jídlo, vodu a poskytl mi úlevu od těch nejtěživějších tužeb. A nic si za to nevzal - jen moje srdce.*

„Ach, promiňte, *madame*." U paty schodů se zastavil vysoký muž.

„Ach ano. Lady Morvallová, představuji vám Herr Dettmera. Herr Dettmer je šermířský mistr, který učil syny Jeho Excelence, když tady byli. Byl povolán, aby zjistil, kdy se velvyslanec a jeho synové vrátí."

„Má lady!" Němec klapl podpatky a mírně se uklonil.

Caroline lehce sklonila hlavu na pozdrav. *Takový veliký, klidný, schopně vyhlížející muž*, přemítala. „Učíte také jízdu na koni, Herr Dettmere?"

„Já sám nikoli, *madame*, ale můj bratranec Friedrich ano."

„Ach. Pane Hamiltone, myslíte, že byste mi sem mohl poslat mou služku?"

Sekretář odpěchal a zanechal Caroline o samotě s Němcem.

„Mohu vám být v něčem nápomocen, *madame*?" Ano, tak se nemýlila. Je dokonce i vnímavý.

„To skutečně můžete, Herr Dettmere. Povězte mi - měl byste vy a váš bratranec ve vašem nepochybně naplněném rozvrhu místo pro dalšího žáka, který potřebuje intenzivní kurz jízdy na koni a sebeobranu?"

„Ale jistě, *madame*. A kdo je ten mladý džentlmen, který potřebuje vyučovat?"

Než mohla Caroline odpovědět, objevila se Gascoyne. „Má paní! Jste v pořádku?"

„Ano, Gascoyne. Naprosto. Potřebuju, abys mi našla místního krejčího. Pane Hamiltone, budu potřebovat učitele turečtiny. A, Herr Dettmere - vaší studentkou budu já."

Caroline se rozhlédla po jejich užaslých tvářích a usmála se navzdory svému zoufalství. *Takže on si myslí, že se o sebe nepostarám a že jsem k ničemu? No, Drewe Fentone, je načase, abych dokázala tobě, sobě a všem ostatním, že nejsem závislá na tom, aby můj život řídil nějaký muž. Myslela jsem si, že k tomu, abych byla úplná, potřebuji lásku. A měla jsem pravdu. Ale zdá se, že dokážu přežít, I když mi tahle část chybí. A rozhodně kvůli tomu nehodlám vše ostatní obětovat.*

Kapadokia, konec září 1817

Caroline se zasmála čirou radostí, zaryla podpatky do slabin svého šedobílého arabského koně a pobídla ho ke cvalu. Před ní se rozléhaly široké zelené pláně, tu a tam přerušené nízkými kopci a křovinami. Vzduch byl teplý, ale byl v něm už nepatrný náznak toho, že slunce slábne, že podzim je už na dohled.

Prach a vůně suchých bylin se zvedaly koni zpod kopyt, dlouhý plášť bez rukávů, který na sobě měla, za ní vlál jako prapor a krátké šňůrky jejího turbanu pleskaly ve větru.

Ale i když se vydala té čiročiré radosti ze samoty, klidu a míru, stále sledovala očima obzor, jak jí to všichni radili, počítala si vzdálenost, hleděla na zem pod nohama koně. *Je načase vrátit se zpět.*

Přitáhla koni otěže a promluvila na něj. Kůň zpomalil, zatočil na její pokyn širokým obloukem a zamířil tam, odkud přijeli - k jejich táboru.

„Jsi drahoušek, Mraku," pohladila ho jednou rukou po svalnatém krku. „Jsi krásné a moudré stvoření."

Samozřejmě byl kradený. Caroline to uhádla už před týdnem, když vjeli do malého městečka, aby se na koňském trhu podívali po nějakém vhodném koni. Přivítala s radostí, že koňský trh byl zrovna na vrcholu - chtěla koupit silného koně, který by byl schopen nosit boční sedlo, na němž Gascoyne pro sebe neustále trvala. Seděla na koni jako na křesle, odmítala se obrátit dopředu, ale přetrpěla všechny cesty, kam ji s sebou Caroline vzala, proto jí chtěla vyjít vstříc.

Našla silné a klidné zvíře, což nějaký čas trvalo. Caroline si už chtěla gratulovat k úspěšnému obchodu, když tu zabočila do úzké uličky - a okamžitě se zamilovala.

Arab byl skoro bílý, ale měl černou hřívu a ocas. Jeho krásně vykroužené zadní nohy a hýždě byly pokryty tmavými skvrnkami, jako by někdo rozhodil na bílém plášti tmavé mince. Měl silnou a hrdou šíji a široký hrudník hřebce, ale přesto, jako všichni arabští koně, byl subtilní, plný elegance a skrýval v sobě netušenou rychlost.

Byl to kůň, který by se hodil pro prince, ale žádný princ na něm určitě poslední dobou neseděl. Světlá srst byla špinavá a nevykartáčovaná, v koutcích úst, kde necitlivá ruka přitahovala uzdu nezvyklou silou, stály stružky tmavě rudé zaschlé krve.

„Rašide." Stiskla ruku vysokého Turka, který velel jejímu pětičlennému doprovodu ozbrojených mužů. „Jdi a kup mi toho koně. Já bych neudělala dobrý obchod. Neovládla bych se a ten handlíř by ze mě dostal celé jmění."

„Kolik mám nabídnout, má paní?"

„Jakoukoli cenu, která nebude moc přemrštěná. Já toho koně moc chci."

Ale handlíř si řekl až podezřele nízkou sumu. Tak nízkou, že se svými muži v táboře strávila další dvě hodiny tím, že koně prohlíželi od hlavy až ke kopytům. Byli přesvědčeni, že najdou nějaké stopy nemoci nebo zranění, nějakou obrovskou vadu v temperamentu nebo rychlosti.

„Pravděpodobně byl ukradený," podotkla nakonec k Rašídovi, který stál ve své obvyklé poloze: nohy rozkročené, s jednou rukou spočívající na jílci svého nebezpečně vyhlížejícího zakřiveného meče. Nenašli na koni jedinou chybičku. Hoch, který se jim staral o koně, ho teď kartáčoval a myl - jeho tvář zářila radostí nad tím, že má ve svojí péči tak krásné a výjimečné zvíře.

„Ano, má paní. Ale co naděláte? Kdybyste si ho nekoupila vy, koupil by ho někdo jiný. Jak bychom mohli najít právoplatného vlastníka?"

Ted', když hřebec jménem Mrak zpomalil do pomalejšího klusu, zvedla ruku a zamávala Gascoyne, která hovořila s Izmaelem a čekala, zatímco pro ni jeden z mužů vytáhne ze studny vědro s vodou.

Našli si k táboření vynikající místo. Rostlo zde několik stromů, pod nimi byla starodávná studna a kolem se rozprostírala rovná planina, olemovaná nízkými kopci. Ze stop starých ohnišť jí bylo jasné, že to je místo, kde se táboří často.

„Je to krásné zvíře," poznamenal Izmael. Tady nepřipomínal toho nervózního muže, který ji doprovázel po Konstantinopoli. Caroline si ho najala, aby pokračovali v hodinách turečtiny a aby překládal tam, kde to ona sama ještě nezvládne. Ukázalo se, že do jejich kočovného života zapadl naprosto dokonale.

„Za chvíli bude teplá voda." Její komorná kývla ke kouřícím konvicím. „Bylo tady hodně dřeva na oheň, díkybohu."

Caroline chvíli postála a rozhlížela se po táboře s radostí a pýchou. Začala poměrně opatrně - dala na Drewa a jela nejprve do Bursy. Když získala sebevědomí mimo dosah vyslanectví, vyjela si lodí do Xanthosu. Tam se vynasnažila vši silou žít jako místní lidé. I když - díky Gascoyne a Izmaelovi - žila na úrovni bohatého obchodníka.

I Gascoyne si nakonec zvykla na rutinu táborového života, vzdala se dlouhých šatů i klobouků a vytvořila si vlastní verzi tureckého oděvu, který jí dobře sloužil. Caroline si dlouze promluvila s místními agenty a poté najala Rašída a jeho muže. Ukázalo, že to byla dokonalá volba. Předem jim velmi dobře zaplatila a řídila se radami jejich velitele. On se k ní choval díky tomu s loajalitou a úctou, což se nejvíce vyplatilo, když je jednoho dne napadli bandité. Byl jí však nesmírně užitečný i během relativního klidu každodenního života a jeho drobných potíží.

Její výprava teď dělala skvělý dojem. Kromě jí samotné, Gascoyne, Izmaela, Rašída a jeho mužů, pečovatele koní a jeho pomocníka měli ještě kuchaře a služku, kuchařovu drobnou a hubenou dcerku.

Stany byly postaveny kolem hlavního ohně v kruhu, jen jeden velký, pro ni, byl postaven o kousek dál. Stan Gascoyne byl postaven hned vedle jejího. Komorná chrápala s pravidelností parního stroje a Caroline naprosto odmítla spát s ní v jednom stanu. Celý její tým pracoval s lehkostí dlouholeté zkušenosti a Caroline si začala uvědomovat, že v podstatě se její role neliší příliš od toho, kdyby v Anglii vedla velkou domácnost.

Nebylo to snadné, ale zvládla to. Zásadní, jak dobře věděla, byl jazyk. Tradiční oděv také pomohl - nevypadala v něm tak zranitelná. Kromě toho jí poskytl dost volnosti k tomu, aby mohla jezdit na koni a kráčet společně s muži: nemusela se pomalu vléct v jejich závěsu. Upřímnost, štědrost a velkorysost jí vydobyly mezi nimi úctu. A vědomí, že díky Herr Dettmerovi může skolit antilopu z pušky - nebo banditu z pistole - jí dodaly sebejistotu, kterou se naučila dávat tichým způsobem najevo.

„Než se ohřeje voda, udělám si pár poznámek,“ řekla své komorné a vzala si skládací židli z rukou muže, který ji zrovna vybalil z vaku nákladního koně. Pak si ji postavila před svůj stan. „Udělala jsem si nákresy těch zvláštních skal, ale chci je vystihnout lépe. Taky si musím poznamenat odstíny barev na stupnici.“

Polička se zápisníky a mapami stála uvnitř stanu. Kdekoli zastavili, byla to ta první věc, kterou si vybalila. Jednoho dne, až

bude zpět v Konstantinopoli, napíše o svých cestách knihu - a bude stejně dobrá jako ta, kterou napsal Andrew Fenton. To bylo její pevné rozhodnutí.

Vytáhla si z pouzdra v botě malý nožík a začala si ořezávat tužku. Chtěla ji dokonale naostřit - soustředila se na ten drobný úkol, dokud její vnitřní bolest opět nepolevila. *Nesmím na něj myslet*, nabádala se důrazně snad po tisíci. Zdálo se, že právě toto je jediná věc, v níž její úsilí zcela selhává.

Kde jsi, Drewe?

Je někde poblíž? Nebo ho tato rozlehlá země zavedla mnoho mil od ní?

Její vlastní konečná zastávka byla v Ihlaře. Ne proto, jak sama sebe ujišťovala, že byla i Drewovým cílem. Ani proto, že ji odmítl vzít s sebou právě tam. Ale proto, že jí to místo připadalo zajímavé. Samozřejmě mu nechci vzít vítr z plachet tím, že bych o tomto místě nějak moc psala, říkala si pokorně. Nakonec, on ten nápad měl jako první. Je jen spravedlivé, že mu ho nechá. Přece není žádná pomsty chtivá žena...

Hrot tužky se zlomil - uvědomila si, že se zarývá do papíru jako *stiletto*. Kdyby k sobě měla být upřímná, musela by si přiznat, že o něm přemýšlí až příliš mnoho. Nejdřív si myslela, že jí chybí hlavně jejich milování - byla přece na něj tak rozzlobená, že by jí o jeho společnost nemělo jít ani v nejmenším! Ale posléze začala chápat, že zamilovanost znamená lásku k celému muži, k jeho tělu i mysli, ať už ji rozvzteklil svou umanutostí, hrubostí či nadřazeností...

Tužka se znovu zlomila.

Kčertu s tebou, Drewe Fentone!

DEVÁTÁ KAPITOLA

Drew sklouzl pod větve keřů, které rostly na příkrém svahu hned za táborem. Pod rukou mu ležel malý skládací dalekohled, neodvážil se ho však použít. Odsud měl nejlepší výhled, ale byl přímo proti slunci. Strážníci, kteří neustále hlídali horizont, by určitě zachytili blýskající se odraz jeho čočky.

Ne, že by potřeboval dalekohled na to, aby bezpečně poznal svého koně: druhý takový nebyl celé stovky mil odsud. Na to by dal krk.

Ten mladíček, který se rozvalil na židli před největším stanem přímo před ním, určitě věděl, co dělá, když si toho koně pořídil - a měl dost mužů, kteří za něj tu špinavou práci odvedli. Drew opatrně zvedl hlavu a počítal. Snažil se ani nemrknout, když jeho pohyb mírně rozechvěl větve, pod nimiž se skrýval.

Je jich pět, usoudil. A velí jim ten velký chlap v červeném turbanu. Vypadali profesionálně - uvolněně, ale ostražitě. Dva z nich líně obcházeli kolem tábora, ale pušky měli neustále připravené v ohbí paže. Další si připravovali stany, nosili vodu a čas od času se zastavili a prohodili pár slov se svým velitelem.

O koně se staral nějaký muž s chlapcem, ale Arabovi, *jeho* Arabovi, se dostávalo skutečně mimořádné pozornosti, což velmi rád viděl.

Drewa bolelo celé tělo, měl svíravý hlad a byl rozzuřený až k nepřítelnosti. Vracel se zrovna z údolí kolem Ihlary, jeho sedlové brašny přetékały poznámkami a náčrtník měl plný kreseb. Díky prozřetelnosti nechal karavanu velbloudů s vzácnými vyšívanými tapiseriemi, které koupil ve skalní vesnici, v *khanu* svého starého přítele Aslana v Aksarayi. A právě Aslan mu řekl, že minulé písečná bouře prý odkryla zbytky nějakého velkého města - jen několik kilometrů odsud. Pro Drewa se zdálo nemožné nechat to jen tak být. Musel se tam jet podívat na vlastní oči.

Aslan mu nemohl zajistit průvodce, ale šest mužů, kteří o tom záhadném objevu přinesli zprávy, mu nabídlo svoje služby. S Hasímem, jenž měl strach a neustále si pod vousy mumlal chmurné předpovědi, že se vydávají do absolutní divočiny s neznámými průvodci, kteří si za svoje služby řekli podezřele málo peněz, se rychle vydali na cestu, aby se brzy dostali na místo.

Zprávy o odhaleném městě se na místě ukázaly jako pravdivé. A Hasímovy obavy - alespoň pro jednu - také. Jakmile prošli polozbořenou branou před chrám, muži na ně znenadání zaútočili. Hasím dostal kulku do ramene, Drewa zasáhla smrtící rána mečem, která mu rozrazila hlavu a přivodila mu bezvědomí.

Když přišel k sobě, muži byli pryč: nechali je krváčet na písku. Jejich koně, zbraně, peníze i voda - to vše zmizelo. Možná zklamání, že toho nezískali víc, vedlo muže k tomu, že je ještě násilně a brutálně zkopali.

V horku a pod žhnoucím sluncem jim trvalo celé dva dny, než ušli těch patnáct kilometrů zpět do vesnice. Lidé v Aslanově domácnosti se o ně obětavě postarali, ošetřili jim rány. Pak Drew prodal jednoho z velbloudů a několik tapiserií, aby mohl nakoupit nové koně, zásoby a zbraně.

Hasím však byl stále ještě hodně slabý na to, aby se mohl vydat na cestu, takže Drew, jemuž během posledních několika měsíců docházela trpělivost mimořádně rychle, vyjel co nejrychleji sám, jakmile se přesvědčil, že jeho přítel se zotavuje. Byl odhodlán získat zpět svého koně -a učinit spravedlnosti zadost.

Vydal se po stopách této skupiny už brzy odpoledne. Sledoval je a doufal, že z jejich chování a pohybů získá nějaké informace. Byl odměněn pohledem na toho elegantního jezdce, který jel na jeho ukradeném koni, jako kdyby s ním byl srostlý v jedno.

Nejrozmumnější by bylo sejít k táboru a vyjednávat s nimi o ceně. Ale v Drewovi se všechno přičilo. Zatraceně, tohle je *jeho* kůň - a kromě toho si nemohl být na tu dálku ani nijak jistý, že těch šest tvrdě vyhlížejících chlapů, kteří byli očividně strážci svého pána, nejsou právě titíž, kteří ho o jeho Araba připravili.

Ne, nejprve si tiše a tajně promluví s tím mladíkem, až celý tábor usne. To bude rozhodně rozumnější. Drew se napil vody z polní láhve u boku a usadil se k dlouhému čekání pod svým keřem, jak nejpohodlněji mohl.

Byla krásná noc. Nebe bylo bez mráčku a zářily na něm miliony hvězd. A byla také velká zima. Caroline se jen neochotně odtáhla ze svého místa u ohně. Gascoyne už odešla dávno spát a zvuk jejího chrápání se mísil se zvuky pouště, přešlapováním a odfrkáváním koní, kteří nasávali ze vzduchu nečekanou vlhkost, a s tlumenými hlasy mužů. Z dálky se ozývalo volání nějakého nočního ptáka.

Jakmile se postavila, přistoupil k ní Rašíd. „Postavil jsem na stráž dva muže, Caroline *hanim*. Projel jsem se kolem - nikdo není nablízku. Bude to klidná noc.”

„Děkuji ti, Rašíde. Dobrou noc.”

Caroline se ospale svlékla, natáhla si lehké kalhoty a volnou košili. Od jedné noci, kdy se kolem jejich tábora nečekaně přehnalo stádo dobytka a ona zjistila, že vyběhla před stan zabalená jen ve své přikrývce, už nikdy nespala nahá.

Nemohla zapomenout na svoje rozpaký a pevně se rozhodla, že se jí už v žádném případě nic takového nestane.

Sfoukla lampu a stan se ponořil do tmy, jen tlumené paprsky dohasínajícího ohně mírně osvětlovaly zvenčí jeho stěny. Schoulila se na tenkou matraci a přitáhla si přikrývky až k bradě. Než usnula, pomyslela se smutkem v duši na Drewa.

Najednou ucítila na svých ústech dlaň a na krku špičku nože. Něco takového by dokázalo probudit i toho nejtvrďšího spáče a Caroline okamžitě přišla k sobě, aniž by procházela zmatkem postupného probouzení. Někdo je v jejím stanu a klečí vedle lůžka. Aniž pohnula hlavou, otevřela oči, ale rozpoznávala v temnotě jen o něco tmavší stín.

Na druhé straně ještě nebyla mrtvá, a to ji upřímně těšilo. Kdyby ji chtěl vetřelec zavraždit, mohl by jí klidně podřezat hrdlo ve spánku. Přinutila se uvolnit a přemýšlet. Neslyšela nic jiného, než jeho dech - byl znepokojivě klidný a ovládaný. Pokud by se ona vloupala uprostřed noci do něčího stanu, byla si jistá, že její dech by byl slyšet na míle daleko. Takže je to profesionál.

Nůž z jejího hrdla zmizel, ale ruka přes ústa ji účinně tiskla k zemi. Takže nepřišel vraždit.

Co tedy?

Chce ji snad znásilnit?

Srdce jí začalo tlouct ještě rychleji a těžce polkla. No, nebyl by to konec světa, pomyslela si se sevřeným hrdlem. *Nenechám se kvůli tomu zabít*, rozhodla se a snažila se netřást strachy. Tak co je? Co dělá? Nač ještě čeká? Sbírá snad síly? Takhle přece nemohou zůstat až do rána!

Jakmile na to pomyslela, stín se nad ni naklonil. „Ticho," zašeptal jí drsný hlas turecky a na krk se jí opět přitiskla špička nože.

Caroline opatrně kývla hlavou a tlak na jejích ústech povolil. „Posad' se." Posadila se a uvolnila si pokrývku na nohou. Pomalu zvedla ruku a odhrnula si změř kudrn z tváře. Nechala se ostříhat už před časem, protože to bylo daleko praktičtější.

Banditu její pohyb zřejmě nevystrašil, takže se opět posunula a vklouzla rukou pod polštář. Prsty se jí vděčně sevřely na střence nože. Myslela si, že Rašíd je trochu melodramatický, když trvá na tom, aby spala s nožem vedle sebe, ale teď mu byla hluboce zavázaná.

„Co chcete?" zašeptala. Její oči pomalu přivykaly temnotě. Stejně ale neviděla víc než siluetu, která se tyčila proti stěně stanu. *Ach bože, ten je obrovský...*

„Svého koně." Šepot v sobě nesl neklamné známky hněvu. „Toho šedého Araba." Neměl žádný místní přízvuk. Kdyby byli v jiné situaci, považovala by ho za vzdělaného muže.

„Ten kůň je můj," zasyčela. „Byl poctivě koupený." Pomalu ze sebe jednou rukou stahovala příkrývky a druhou stále tiskla nůž, připravená se odrazit.

„Kolik za něj chtěli?" Ted' se v mužově hlasu ozvala zvědavost. Pravdivě mu jmenovala sumu. Trpce se zasmál. „Muselo vám být jasné, že je kradený."

Ať do ní hrom uhodí, jestli se mu k tomu přizná. Kdyby přišel do jejího tábora, vznesl na toho koně nárok a předvedl by jí, že to zvíře zná, pak by - sice váhavě, ale přece - byla ochotna se ho vzdát. Ale takový přístup v žádném případě tolerovat nehodlá.

„To tedy ne," lhala. Vzápětí mu hodila příkrývku do tváře, odkulila se od něj na opačnou stranu matrace a na vteřinu se zastavila.

Otevřela ústa, aby vykřikla, ale najednou ji zasáhla jeho váha, přitiskla ji k zemi a její výkřik skončil jako prudké vydechnutí.

Zatraceně, je rychlý jako had. Drew si nevšímal bolesti v poraněných zádech a ramenou. Válel se s obyvatelem stanu v souboji, v němž měl pocit, jako by bojoval s kluzkým úhořem. Naštěstí ve stanu nebyly žádné překážky, jinak by zvuk kácejících se věcí už dávno přilákal strážce. Musí toho blázna utišit a pak ho přivést k rozumu, než dojde k nejhoršímu.

Instinktivně se překulil na jednu stranu a těsně vedle něj se zabořila špička nože do koberečku, který ležel na trávě. *Jak to, že mi ušlo, že má nůž? Asi stárnu...* Drew se vrhl po zbrani, vytrhl ji ze země a hodil ji na opačnou stranu stanu. Do jeho ruky se zakously ostré zuby. Zaklel hrdelní turečtinou, udeřil svého nepřítele hranou svého vlastního nože a jeho zápěstí najednou bylo volné.

„Nechci tě zabít, ty hlupáku," zavrčel a odhodil i svůj nůž. Byla příliš velká tma na to, než aby dokázal jasně rozeznávat věci kolem sebe. S oběma rukama volnými chtěl opět mladíka umlčet.

Sáhl po něm a nahmatal hrst vlasů. Zatáhl a byl odměněn kopnutím do podbřišku. Zaklel, odkulil se, aby zachránil svá varlata. V ruce mu ale zůstaly vlasy a jeho nepřítel sykl bolestí. *Zatraceně, je tak mladý - možná sedmnáct?* Měl by s tou rvačkou přestat, věděl to, ale jak by se teď mohl vyhnout tomu, aby na něj ten kluk nezavolal těch šest ozbrojených obrů zvenčí?

Mladík se opět odkulil, podařilo se mu dostat na nohy a rozběhl se ke vchodu do stanu. Drew slyšel jeho přerývaný dech a uvědomil si, že nemá v plicích dost vzduchu na to, aby vykřikl. Ale jakmile se dostane ven, vše bude ztraceno.

Vyskočil na nohy a vrhl se na postavu plnou vahou. Srazil ho na zem a ležel na něm. Cítil, jak se pod ním mladík snaží popadnout dech. Klekl si po stranách jeho zmítajících se boků, sklonil se, chytil obě jeho zápěstí do jedné ruky a přitiskl je chlapci nad hlavu. Ten pohyb způsobil, že ležel na jeho hrudi, tváří v tvář - kdyby na sebe mohli vidět.

Mladík pod ním zůstal ležet tiše, ozývalo se jen jeho lapání po dechu.

„Zatracený blázne," vydechl Drew anglicky. Na turečtinu už neměl sílu. „Chci si s tebou jen promluvit!" Mladík se překvapeně nadechl, což způsobilo, že se Drewovi postavily chloupky vzadu na šíji do pozoru. Jeho tělo mu teď začalo vysílat zvláštní signály. Uvědomil si, na čem leží - muž to určitě není.

Boky postavy pod ním byly sice štíhlé, ale měkké a zaoblené. Na hrudníku cítil zvláštní tlak, který mohl být způsoben jen vzdouvajícími se řadry. A ta vůně... ta vůně, která se vznášela nad pachem jejich potu a trávy, byla nepochybně jasmínová.

„Nekřičte," promluvil tiše a snažil se, aby jeho hlas nezněl hrozivě.

„Drewe?" Ten hlas, který se ozval ze tmy, byl hlas, o němž snil celé měsíce. Potřásl hlavou. Byl si jistý, že se mu musí něco zdát. Ta rána na hlavě...

„Drewe?" promluvil hlas opět. „Drťíš mi kosti, ty hulváte."

A najednou měl jasno. Caroline v jeho snech mu neříkala hulváte. Ta Caroline šeptala slova lásky.

„Caroline?"

„Vypadni ze mě, proboha," vyštěkla na něj rozzuřeně. „Jsi snad hluchý?"

Opatrně ji pustil a odkulil se stranou. Celou minutu leželi bok po boku na pomačkaném koberečku bez jediného slova. Pak Caroline vstala, přešla ke dveřím, nazula si boty a vyšla ven.

Drew se také postavil, zůstal však, kde byl. Čekal na nevyhnutelné výkřiky, příchod strážných. Neměla žádný důvod přát mu cokoli dobrého už před tímto incidentem -a teď bude mít plné právo na to, aby ho vydala svým mužům. Slyšel, jak s někým venku mluví, ale nenastal žádný rozruch. Její muži byli očividně dobře vycvičení. Pak uslyšel vracející se kroky, viděl světlo a obrnil se proti nejhoršímu.

„Ano, Rašíde, je to opravdu můj přítel," ujist'ovala svého strážce Caroline trpělivě a přemýšlela, co si tak asi může myslet o chaosu v jejím stanu. „Čekala jsem ho, ale ne tak brzy," lhala.

„A on se proplížil do vašeho stanu v noci?" ptal se jí Rašíd nechápavě.

„Ano," odpověděla zpríma. Nemělo smysl před Rašídem něco tajit. „Byl to můj milenec," dodala. Rašídova obočí v údivu vystřelila až do půli čela. „Pošli mi, prosím, Kati s jídlem a pitím."

„Chcete, abych pro něj připravil lůžko v mém stanu?"

„Hm... ne. Může zůstat v mém."

Rašíd svraštil obočí.

„Rašíde, zaměstnávám tě, abys strážil moji bezpečnost, ne morálku. A měla bych podotknout, že se dostal do mého stanu, ale nikdo z vás si ho nevšiml. Co kdyby to byl zloděj nebo vrah?"

To stačilo, aby ho umlčela. Vrhla na ni zkroušený pohled. „Ano, Caroline *hanim*. Udělám, co si přejete."

Nalila do konvice horkou vodu a zapálila lampu. Z jejího stanu se neozýval ani jediný zvuk. Drew nevyšel ven. Kdyby nebylo škrábanců a modřin, které jí způsobil, myslela by si, že to byl jen zvláštní sen. Nadechla se a vstoupila zpět do stanu.

Co - koho tam chtěla najít?

DESÁTÁ KAPITOLA

Když se Caroline vrátila opět do stanu, přivykla temnotě a rozhlédla se. Vysoký muž, který stál uprostřed místnosti, měl na sobě šedé šaty, které, jak se zdálo, pohlcovaly světlo. Jeho tvář byla ve stínech. Obešla stan a zapálila několik lamp, dokud mu konečně nebyla schopna pohlédnout jasně do tváře.

Vlasy měl napůl vytažené ze stužky, kterou si je svázel, jeho kožesinou lemovaný kabát ležel zmačkaný vedle postele. Tam si ho asi svlékl, když spolu začali zápasit. Košili měl otevřenou až k pasu a byl bosý. Na jedné tváři měl hrozivě vyhlížející zranění.

„To jsem ti snad neudělala já?“ vrhla se k němu Caroline bez rozmyšlení a lehce ho pohladila po zraněné tváři. Viděla, že má i rozražené obočí a zblízka viděla i pomalu se hojící ránu ve vlasech. „Co se ti stalo?“

Zdálo se jí, že má problémy mluvit. Odkášlal si. „Udělali mi to nějácí muži, kteří mi také ukradli koně. Střelili po mém společníkovi i po mně, ukradli nám zvířata, peníze i vodu.“

„Není divu, že se zlobíš,“ pronesla. Konečně ji opustil pocit, že jeho zlost je namířená proti ní.

Caroline prudce spustila ruku, aby si její gesto nevysvětlil špatně, a poodešla ke stěně stanu pro svůj kufřík

s medikamenty. „Posaď se. Táhle je skládací židle." Když se otočil, všiml si krve na jeho košili. „A svlékni si košili. Krvácí ti záda."

Snažila se potlačit touhu o něj pečovat, držet jej v náručí. Stačilo, aby si připomenula, za jakých podmínek se rozloučili. Nesmí si dovolit propadnout zase nějakým bláhovým snům.

Jeho záda vypadala strašně, ačkoli žádná z jeho ran nebyla příliš hluboká. Caroline se soustředila na svou práci a snažila se nemyslet na to, jak moc ho to musí bolet. „Tyhle rány se ti hojily krásně. Ale choval ses tak hloupě, že zase krvácejí," podotkla ostře a nalila mu do nich obzvlášť silnou desinfekci.

„Zatraceně!" vyjekl, když ucítil pálení.

„Seď klidně." Položila mu ruku na rameno. „Vím, co dělám."

„To ano, to je vidět," odpověděl po chvíli.

„Mám to brát jako omluvu? Už se můžeš obléct."

„Ber to jako uznání toho, že to *konečně* vypadá, že víš, co děláš."

„Děkuji. Jsem schopná nechat si poradit a učit se. Můžeš si například všimnout, že naše společnost má jen *tři* ženy. Bylo mi řečeno, že *kdákání* většího množství by bylo neúnosné." Namočila další klůcek čisté látky do desinfekce a otřela si vlastní rány. Sykla bolestí, když desinfekce začala působit.

„Nemyslím, že bych nějak specifikoval množství." Drew vstal, vzal si od ní klůcek a přitiskl jí ho něžně na ránu. „To jsem ti udělal já?"

„Ano."

„Za to se moc omlouvám." Jemně ji pohlادil po krátkých kudrnách. „Tohle vypadá moc pěkně."

„Nechala jsem se ostříhat, protože je to praktické," odsekla.

„Neudělala jsem to, abych se zalíbila mužům. Určitě ne tobě." Z jeho blízkosti se jí dělalo slabo. Chtěla se mu vrhnout do náruče, zvednout k němu tvář a nechat se líbat.

Ale co by bylo pak? Možná by se s ní miloval, ale potom...

Už jednou zjistila, že mu nemůže věřit.

Drew k ní přistoupil ještě blíže, ale okamžitě se zastavil, protože vstoupila Kati s podnosem jídla a pití.

PROSTOPÁŠNÍK Z POUŠTĚ

„Polož to sem, prosím," požádala ji Caroline v turečtině. Bez přemýšlení pokračovala ve stejném jazyce k Drewovi. „Chceš ještě něco dalšího?"

„Yok. Ne, nechci. Kdo tě učil turecky? Máš dobrý přízvuk," dodal anglicky.

„Izmael. Jezdí s námi jako tlumočník."

„A kdo tě naučil jezdit na koni a zápasit?" Drew nalil dva koflíky z vysoké konvice a jeden jí podal. Když si ho od něj vzala, jejich prsty se náhodně dotkly. Zvedla k němu zrak. Zdálo se jí, že se ve stanu opět setmělo. Pak potřásla hlavou a klam zmizel.

„Dva Němci - bratřenci, kteří učili vyslancova syna jezdit na koni, střílet a šermovat. Rozhodně mě neučili, jak bojovat s útočníkem ve stanu, tělo na tělo."

„To jsem rád. Asi pro to máš přirozený talent. Měl jsem pocit, že se snažím chytit namaštěného úhoře."

Caroline přešlápla z nohy na nohu. Pak si uvědomila, co dělá a posadila se na kraj matrace se zkříženýma nohama. „Myslela jsem, že mě někdo chce zabít nebo znásilnit."

„Zatraceně!" Byla ráda, když viděla, že se Drew zatvářil zděšeně. „Neměl jsem ponětí, že jsi žena!"

„To už teď vím. Ale co jsem si asi tak mohla myslet, když jsme se prali?"

„Není divu, že jsi byla tak divoká. Kdybych věděl, že se snažíš uniknout osudu horšímu, než je smrt..."

„Nejdřív jsem myslela na vraždu nebo loupež, teprve potom mě napadlo... znásilnění." Zahнала vzpomínku na svůj strach, která ji ještě teď dokázala roztrást. „Říkala jsem si, že to prostě nějak přežiju. Aspoň bych zůstala naživu a mohla tě později vykastrovat."

„To se ti skoro podařilo, pokud si vzpomínáš," řekl překvapivě pokorným tónem, i když jeho oči pořád ještě nesly stopy jejích vlastních pocitů.

„Ublížila jsem ti nějak?" zeptala se s úzkostí. Pak si uvědomila, s kým mluví. „Ne, že by sis to nezasloužil."

„Jen to bolelo. Ale určitě si ještě jednoho dne přijdu na svoje." Z jeho úsměvu jí naskočila husí kůže. „Možná už dnes."

„Jen si nedělej žádné naděje," odsekla Caroline. „Nemám ani tu nejmenší touhu jít s tebou znovu do postele -ne poté, co vím, jaký máš názor na ženy."

„Jaký to je?" zeptal se se zájmem a okusoval kuřecí stehno.

„Hloupá neužitečná stvoření, která jsou pro muže jen přítěží, pokud jim zrovna neslouží k uspokojení jejich potřeb. Kromě toho mohou sloužit jen jako dekorativní objekty. Přinejlepším."

„To jsem řekl?" Mazal si avokádovou pastu na nekvašený chléb - očividně ho tato činnost zajímala víc než ona.

„Řekl jsi *Možná se s tebou nechci otravovat na cestě, ale jsem ve velkém pokušení nechat si tě tady, dokud se nevrátím zpět*" napodobila ho ironicky.

„Vybavuješ si všechno, co jsem řekl? A tak do detailů?" *Ano. Nekvašený chléb v něm rychle mizel. Bůh ví, kdy jedl naposledy. Ach, vypadá tak zničeně...*

„Pamatuju si jen urážky a útoky. Ráda vyrovnávám skóre. A měla bych ti připomenout, že já mám koně a ty máš svoje modřiny." Její narážka byla odměněna jeho chmurným zamračením. Caroline vstala a vyšla ze stanu. „Kati! Přines víc jídla, prosím!"

„Děkuji."

„To bude pro mě. Když mě něco probudí uprostřed noci a pak musím bojovat o život, mívám hlad. Děkuji ti, Kati. Prosím, můžeš támhle u stěny připravit další lůžko?"

Malá služtička vyděšeně hleděla na Drewa, ale okamžitě začala chystat matraci a přikrývky.

„Ty mě necháš spát tady?"

Caroline zvedla z tácu další kuřecí stehno a zbytek posunula Drewovým směrem. „Nemám v úmyslu nechat tě, abys mi ukradl koně, zatímco budu spát."

„*Mého koně.*"

„To se teprve ukáže." Caroline vstala, položila tác vedle jeho lůžka a začala zhašet lampy - kromě té, která hořela vedle Drewa. „Navrhuju, aby sis odpočinul. Dobrou noc."

Vklouzla do postele, otočila se zády k němu a pokoušela se usnout. Pak zjistila, že musí ležet beze spánku, zatímco on systematicky likvidoval zbytek jídla. Musí být vděčná aspoň za

PROSTOPÁŠNÍK Z POUŠTĚ

to, že jí tiše a že se nesnaží nějak špinavě proklestít cestu do její postele. Bylo jen trochu pokořující, že teď, když byla rozhodnutá, že ho okamžitě odmítne, o nic se nepokusil.

Nakonec uslyšela, jak zháší lampu a ukládá se na lůžko. Bude dost měkké, aby ho netlačilo na těch poraněných zádech? Trápila se tím dobrých pět minut, než usoudila, že je to jeho problém. Je to dospělý muž a musí být schopen postarat se sám o sebe.

Caroline se opatrně obrátila tváří k němu. Neviděla však nic jiného než temný stín přikrývek. Vztáhla ruku směrem k Drewovi. Bylo na tom něco zvláštně uklidňujícího - a ona brzy usnula.

Drew se obrátil na bok. Tenká matrace a přikrývky mu po několika posledních dnech připadaly jako pravé požehnání. Jídlo, teplo, pohodlí... všechno ho kolébalo ke spánku. Dokonce i Carolinina přítomnost, která by ho měla spolehlivě držet vzhůru, byla zvláštně uklidňující. To, že ji našel, mu připadalo jako zázrak. A to, že byl zdrojem jejího hněvu, bylo... inspirující. *Odpustí mi?* Ta otázka tanula v jeho vyčerpaném mozku. Vztáhl ruku jejím směrem a připadalo mu, že z tohoto pohybu čerpá zvláštní klid, i když se jí nedotýká.

„Proboha! Znásilnění! Vražda! Rašide - rychle všichni sem! Má paní! Má ubohá paní!“

Caroline se posadila, jako by ji někdo píchl bajonetem. Zjistila, že hledí do vyděšené tváře svojí komorné. Další věc, kterou si uvědomila, byla ta, že se pevně drží s Drewem za ruku. Už také seděl a vlasy měl rozcuchané po celém obličeji. Divoce hleděli jeden na druhého a pustili se, jako by drželi v rukou žhavé železo.

„Gascoyne, buď okamžitě zticha a jdi ven, než sem vpadnou všichni strážníci!“

Gascoyne s dalším výkřikem vyšla ven. Před stanem se hádala s Rašidem a jeho muži, protože neměla ponětí o tom, kdo je ten člověk ve stanu její paní. *„Omlouvám se za to,“* pronesla Caroline upjatě.

„Ne - já se omlouvám. Mělo mě napadnout, jak to bude ráno vypadat.“ Drew vstal a opatrně se protahoval.

Chtěla se ho zeptat, jak se cítí, ale nemohla najít ta pravá slova.

„Půjdu a umyju se.“ Popadl svoje svrchní oblečení a vyšel ven.

Kéž by to bylo ve skutečnosti tak, jak to vypadalo, pomyslela si Caroline smutně a skulila se z matrace. Vzápětí vstoupila její komorná. „Pan Fenton je zraněný,“ pronesla v obraně, než mohla Gascoyne otevřít ústa.

„Ano, má paní. Rašíd mi to řekl. Rašíd zná pana Fentona od vidění, má paní.“

„Opravdu?“ Caroline se snažila, aby její hlas zněl lhostejně - jak by měl. Po snídani rozhodnou, co s tím koněm. Samozřejmě věděla, že mu ho vrátí - a Drew bude brzy opět na cestě. Jí zůstane jen uspokojující pocit, že Drew *paša* bude vědět, že dokáže vést expedici stejně úspěšně jako on. A zjištění, že týdny samoty na její lásce k němu nic neubraly.

Nezdálo se, že by si někdo povšíml toho, jak je u jídla zamlklá. Rašíd zaujatě hovořil s Drewem v nářeční turečtině, které ani v nejmenším nerozuměla.

Jakmile Kati začala odnášet tácy, postavila se. „Pojďme rozhodnout o tom koni.“

Rašíd kráčel s nimi, očividně necítil napětí, které mezi nimi panuje.

„Mraku!“ zavolala, když se přiblížili ke koňskému stání. Šedivák zvedl hlavu.

„Mraku?“ promluvil v témže okamžiku Drew a kůň se zarazil, obrátil se a začal se mazlit s Drewovou rukou. „To říká všechno, řekl bych,“ poznamenal a hladil koňskou šíji.

„Zdá se,“ odpověděla Caroline a držela se, aby neskřípala zuby. „Ty jsi mu také říkal Mrak?“

„Není to od nás moc originální, že?“ Usmál se, pak se vyšvihl na koně a povolil mu uzdu. „Tak pojď, chlapče, podívám se, jak na tom jsi.“

Caroline stála a přivřenýma očima pozorovala v jasném slunci muže na koni, který kolem lehce cválal. Drew, očividně spokojený s Mrakovým stavem, zamířil prudce z tábora.

PROSTOPÁŠNÍK Z POUŠTĚ

„Krása," ozval se Rašíd.

„Prosím? Ach, ano," souhlasila nadšeně.

„Myslel jsem toho koně," dodal strážce suše.

„Rašíde! Děláš si ze mě legraci?"

„To určitě ne, Caroline *hanim*. Drew *paša* je známý svou reputací. Je to dobrý člověk."

„Ano."

„Tak proč spolu už nejste?"

„Rašíde, já -" Chtěla ho vyplísnit za to, že si dovoluje strkat nos do jejích soukromých záležitostí, ale výraz porozumění, s nímž se na ni díval, ji přemohl. „Myslí si, že ženy nemohou cestovat. Řekl mi, že s ním nesmím jet. Nebyl moc... laskavý, když mi to říkal."

„Ach tak." Velký Turek se zamyšleně zamračil. „To je samozřejmé. Po tom, co se stalo posledně."

„Co? Rašíde, jestli budeš pořád mluvit v hádankách, velmi se rozzlobím!"

„Vzal s sebou svou milenkou daleko do vnitrozemí. Onemocněla a zemřela. Říká se, že ji hodně miloval. Sám to nevím, ale také se říká, že se potom změnil... ztvrdl."

Kůň s jezdcem se vraceli, vynořovali se z mraku prachu, který sami zvířili. *Samozřejmě. Byl to strach, co měl v očích, když mě odmítl vzít s sebou. Strach a vzpomínka na ztrátu a bolest. Strach o mě.*

„Zkusím jet bez sedla," řekla rychle, když před nimi zastavil. Herr Dettmer se ji snažil naučit jezdit bez sedla, ale ona vždycky spadla.

Drew seskočil a přikývl.

„Tak dobře," řekl a nastavil jí spojené dlaně, aby mohla nasednout.

Mrak klusal daleko hladčeji než koně, na kterých se učila jezdit, takže se jí poměrně dařilo. Nechtěla riskovat nepravidelný rytmus cvalu, a proto mu zaryla podpatky do slabin. Věděla, že okamžitě přejde do trysku.

Ale dokonce i jeho trysk byl hladký. Bude těžké spadnout, aby to vypadalo přirozeně. Pak za ni tento problém vyřešil Mrak, který lehce přeskočil jakousi skálu. Caroline sklouzla po jeho šíji a s tupou ranou dopadla na zem.

Mírně otřesená tam ležela, zatímco Mrak ji něžně očichával. Najednou ji varoval zvuk dvou párů běžících bot. Zavřela oči a slabě zasténala. *Ale opatrně - nesmí to přehnat.*

„Caroline *hamin!*!" To je Rašíd. *Tohle v plánu neměla.*

„Uhni mi z cesty."

A toto je Drew. Obrnila se proti reakci svého strážce, že byl tak hrubě odstrčen, ten ale neprotestoval. Po jejích pažích a nohou klouzaly něžné ruce.

„Bolí tě něco?"

Se zamžikáním otevřela oči. „Ne. Jsem jen celá... roztřesená." A skutečně se třásla, když ji vzal do náruče - skoro se styděla za to, jak jí v jeho objetí bylo dobře. Možná, že to nakladatelství Minerva může mít přece jen pravdu.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Zdálo se, že za nimi do jejího stanu jde celý tábor. „Ať jdou pryč," zašeptala. „Potřebuju si jen chvíli odpočinout."

Drew všechny vyhnal s brutální neomaleností. Když si Caroline byla jistá, že jsou sami, otevřela oči a podívala se na něj. Klečel vedle ní a úzkost, kterou měl v očích, Caroline chytla za srdce.

„Jsem v pořádku, opravdu, Drewe." Zvedla ruku a jejím hřbetem ho pohládila po zraněné tváři. „A teď mi řekni pravdu. Proč jsi mě s sebou nechtěl vzít, když jsem tě o to v Konstantinopoli prosila?"

Jestliže jej její otázka zaskočila, dokázal to dobře skrýt. Ale v očích se mu opět objevila ta stará uzavřenost, kterou se snažil chránit svoje city. „Řekl jsem ti proč."

„Ale neřekl jsi mi, proč to tak cítíš. Neřekl jsi mi, proč ses toho bál."

„Proč jsem se bál? Ano, bál jsem se. Neuvědomil jsem si, že je to tak vidět." Drew vstal. „Rašíd asi moc mluvil, řekl bych."

„Ano. Drewe, nehody se stávají v jednom kuse."

„Mohl jsem za to já. Já jsem uvrhl Maru do nebezpečí. Myslel jsem si, že ji můžu ochránit, ale nedokázal jsem to. Proti horečce jsem nemohl dělat vůbec nic."

„Ve městě nikdo neumírá na horečku?"

„Samozřejmě, že ano.“

„Nevíš, co by se mohlo stát, kdybys ji nechal doma. Ani ona to nevěděla. Nemyslíš, že měla právo vybrat si, kde chce být?“
„To se ti lehce řekne,“ odpověděl. „Nemáš na sobě to břemeno, že jsi vlastní vinou ztratila někoho, koho jsi milovala.“ “

Vstala, aby mu viděla do očí. „Ale ano - mám. Tedy měla jsem - než jsem získala právě tady čas a prostor na to, abych se nad tím zamyslela. Milovala jsem Williama. Mohla jsem na něj apelovat, aby méně riskoval, méně jedl a pil, aby nežil tak neklidně. Když zemřel na infarkt, všichni říkali, že je to vina jeho mladé ženy, která ho ponoukala, aby žil jako někdo o polovinu mladší - a já jsem jim to věřila.“ Stiskla Drewovi paži. Nesnažil se ji vymanit. „Ale on měl právo žít tak, jak chtěl. Kdo jsem já, abych z něj dělala starce, pokud se on tak necítil? A kdo jsi ty, abys říkal mladé dívce, jak má milovat?“

Jeho výraz jí vehnal slzy do očí. „Ach bože, podívej se na nás. Pláčeme tady pro naši ztracenou lásku. Poděkovali by nám za to?“

„Ne. Myslím, že ne.“ Drew vztáhl ruce a přitáhl si ji k sobě.
„Ani si nemyslím, že by nám poděkovali za to, abychom vzpomínku na ně použili jako záminku k ukončení nové lásky.“

Něco uvnitř ní se začalo lámat. Řekl to slovo? Nemýlí se? Skutečně řekl *láska*? „Drewe, zlomilo mi srdce, když jsi ke mně byl tak krutý. Asi jsem vycítila, že za tím bylo něco víc než normální odmítnutí, ale přesto mě to nesmírně bolelo.“

Vzal ji do náruče a držel ji u sebe. Vnímala tlukot jeho srdce, který ji zvláště uklidňoval.

„Chtěl jsem tě zranit,“ přiznal se jí hlasem ztěžklým emocemi. „Začínal jsem k tobě cítit něco, nad čím jsem nemohl jen tak mávnout rukou. A bál jsem se, že začínáš cítit něco podobného i ty. Nechtěl jsem to za žádnou cenu riskovat. Nechtěl jsem hlavně riskovat *tebe*. Takže jsem se tě pokusil zastrašit.“

„To se ti nepodařilo,“ řekla a políbila ho tam, kde se jeho košile otevírala. Cítila, že se při jejím polibku celé jeho tělo napnulo.
„Ale velmi jsi mě rozzlobil.“

Cítila, že se usmál. „Nepřestávej.“

Laskala jazykem jeho slanou pokožku. „Měl jsi mi říct, co cítíš." Držel ji teď oběma rukama za zadeček, tiskl ji k sobě. Neměla ani pochyb o tom, co cítí zrovna teď, i když jen fyzicky. Ale stačilo by jí to?

„Caroline, dnes ráno jsem ti chtěl říct, že tě miluju, že tě s sebou vezmu zpět do Konstantinopole a budu tě hýčkat a ochraňovat."

„Opravdu?" Srdce jí tlouklo tak silně, že ho skoro neslyšela. *On mě miluje. Miluje mě.* Pak si jeho slova v duchu zopakovala a zarazila se. „*Chtěl jsi mi to říct?*" Znamená to, že se něco změnilo. Drewe, prosím tě, nepohrávej si teď se mnou."

„Nic se nezměnilo, má lásko. Jen se asi budu muset naučit, jak být méně ochranný." Vzal ji jednou rukou za bradu a podíval se jí do očí. Nepochybovala o tom, že ji miluje. Snila o tom, že v jeho očích tenhle pohled uvidí: zdálo se, že se některé sny mohou vyplnit.

„Zjistila jsem, že se mi líbí, když mě někdo chrání," pronesla a vnímala, jak jí prostupuje čirá radost. „A myslím, že ode mě bylo velmi statečné, že jsem schválně spadla z koně, abych ti ukázala, jak moc si přeju být ve tvém náručí."

„Ty jsi spadla schválně?" užasl Drew a po chvíli se začal usmívat. Zdálo se, že se neodvažuje něčemu takovému ani uvěřit. „Abyš mi ukázala, že jsi připravená nechat mě o sebe pečovat?"

„Hmmm." Caroline přikývla. „Učím se toho hodně, ale pořád ještě je pro ženu obtížné říci muži, že ho miluje a chce si ho vzít, pokud to neřekne on jako první. Nemohla jsem riskovat, že odjedeš do západu slunce - a že mezi námi nepadne žádné slovo."

„Ty mě miluješ?" zeptal se jí nevěřící. „Ty si mě chceš vzít?"

„Už jsem ti to přece řekla," vydechla vyčerpaně. „Drewe, miláčku, na to, že jsi tak inteligentní, se teď chováš jako úplný hlupáček. Chovala jsem se ve tvém objetí s šokující odevzdaností, prosila jsme tě, ať mě vezmeš s sebou na cesty, nechala jsem tě ve svém stanu, i když jsi mě k smrti vyděsil a skoro mě propíchl nožem - kolik dalších důkazů ještě potřebuješ? Pokud jde o mě, měla jsem to poznat hned na

začátku. Celé měsíce jsem uvažovala o tom, že si najdu milence, ale nikdy jsem to neudělala - dokud jsem nepotkala tebe. Ale pak jsem zjistila, že nechci milence, který by mě uspokojil jen na chvíli. Chtěla jsem někoho milovat - někoho, kdo bude milovat mě. A pak jsem najednou s naprostou jistotou věděla, že chci být jenom s tebou. Ráno jsem si uvědomila, že tě miluju."

„V tom případě," odpověděl Drew a pevně ji objal, „tvůj návrh přijímám."

„Můj? Tys mě požádal o ruku!"

„Neřekl jsem o manželství ani jediné slovo. Ale samozřejmě, pokud máš ty sama pocit, že bys ze mě měla udělat čestného muže, pak -"

Dál se nedostal. Caroline si přitáhla jeho hlavu k sobě a políbila ho, dychtivě a vášnivě, s celou silou dlouho potlačované touhy.

O chvíli později už byli v posteli. Nepamatovala si, jak se tam dostali - nepamatovala si ani, kam se poděly jejich šaty.

„Dveře," vydechla přerývaně.

„Jestli tam Rašid nehlídá, propustím ho," odpověděl udýchaně. Pak už cítila jen jeho váhu, jeho ruce ve svých vlasech, jeho koleno, které jí jemně roztahovalo stehna od sebe. „Drewe, miluj mě. Miluj mě úplně."

„Přesně to mám teď v úmyslu." S povzdechem se odtáhl a pak do ní jedním hladkým pohybem vstoupil. „Caroline, co si myslíš o dětech?"

„Jen to nejlejší," vypravila ze sebe zalykavě. Rozhovor za těchto okolností nebyl právě nejjednodušší. „O tvých rozhodně... Drewe!"

„To je dobře," vydechl, než se do ní začal dychtivě nořit znovu a znovu. Nechala otevřené oči, hleděla mu do jeho, když její tělo začala zaplavovat síla, něha a láska. Cítila, že jeho tělo ji objímá, miluje ji - a její na něj divoce reagovalo, až se pod ním vzepnula a spolu s ním vyvrcholila. V té chvíli, v tom jednom okamžiku, byli jedním nerozdělitelným tělem.

„Miluju tě," zašeptal jí do ouška, když leželi s propletenýma nohama v zavřeném stanu a na tělech se jim leskl pot. „Je to,

jako bych našel nějaký kus svého života, o němž jsem nevěděl, že mi chyběl. Mám teď konečně pocit, že jsem úplný."

„Já vím. Cítím to stejně. Když jsi mě přinutil, abych tehdy odešla, měla jsem pocit, jako by někdo utrhl kus mého srdce. A teď se zahojilo." Vzala do úst jeho ušní lalůček a jemně ho kousla. „Chci ti ukazovat, jak moc tě miluju. Pořád. Ale nedosáhnu dál než na tenhle kousek."

Zasmál se. „Díkybohu," pronesl tak vážně, že ji skoro vylekal.

„Musím ti znovu připomínat, v jak delikátním jsem stavu? Vyčerpala jsi mě. Myslím, že sultán to vymyslel dobře - strávím celý den na divanu a ty mi budeš posluhovat. Snesl bych nějaký ten šerbet. A třeba bys mě mohla i ovívat?"

„Ano, Drewe *pašo*," odpověděla Caroline poslušně.

To se ještě uvidí, pomyslela si a usmála se, když viděla, že se usmívá.

„Určitě se budu snažit vymyslet něco, aby ses cítil co nejlépe."